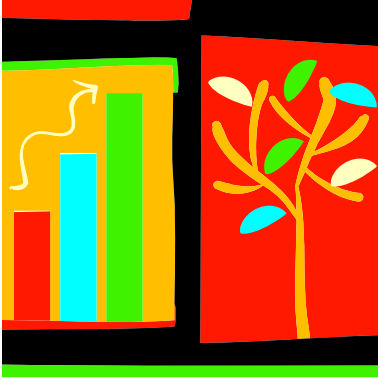

Mùa thu đến muộn

Chương 1

Chuyến tàu lửa chạy gập ghềnh trong đêm. Gió thổi hun hút. Ngồi trên ghế, dù mệt mỏi nhưng Dũng cũng không sao chợp mắt được. Bên cạnh Dũng, chị Lan đang ngủ gà ngủ gật. Mới đó mà đã hết một ngày. Sáng nay, một buổi sáng nắng đẹp. Con sông Bà Rén chảy qua trước nhà. Đứng nhìn dòng nước lững lờ, thấy những bông hoa đại li ti trôi xuôi, bỗng dưng Dũng cảm thấy bồn chồn không yên. Từ Quảng Nam vào đến Sài Gòn xa ngái, lúc nào mới được về thăm mẹ? Dù đã sắp xếp quần áo vào va li xong từ lâu, nhưng chần chừ mãi Dũng cũng không nhắc lên thử xem nặng hay nhẹ. Đứng thừ người nhìn băng quơ, chợt sực nhớ đến công việc, vội ngó xuống chiếc đồng hồ đang đeo trên tay, Dũng biết không thể chần chừ được nữa bèn quay vào nhà gọi:

- Chị Lan ơi, chuẩn bị xong chưa?

Lúc ấy, ngoài sân, bên góc vườn, Lan, một người con gái tuổi chừng ngoài 20, đang nghiêng vai đổ đôi gánh nước vào chiếc lu có màu xám xịt. Nghe em gọi, Lan ngoái đầu quay vào:

- Xong rồi, đợi chị chút xíu!

Nhanh lên chị, không trễ giờ tàu chạy!

Được mà. Xong rồi đây.

Lan buông chiếc đòn gánh, ý tứ dưng bên vách tường. Chị vội rửa tay. Rồi cứ để tay ướt, cặp lại tóc, chị chạy nhanh vào nhà. Dưới bếp, má cũng vừa gói xong nắm xôi, xách lên:

- Dững à, con mang theo. Hai chị em ăn kéo dài!

Má rầy rà quá. Tàu Thống Nhất bây giờ đã khác trước nhiều lắm rồi, người ta phục vụ luôn cơm trưa, má lo làm gì?

Dù nghe Dững cần năn, nhưng má vẫn độ lượng:

- Má gói thêm xôi cho bọn mi đỡ tốn tiền dọc đường. Nhà mình nghèo, phải biết tiết kiệm con ạ!

Dững cầm gói xôi, nhưng va li đã chật nên cứ đứng tần ngần. Lúc đó, Lan đã thay quần áo mới, chạy ra:

- Má nói vậy là đúng đó em. Thôi, cứ để vô túi xách của chị.

Quay sang má, Lan nói:

- Chiều, má nhớ lấy tấm ni lông đây trên chuồng gà. Đạo này trời hay mưa lắm!

Má không nói gì, chỉ nhìn con gái bằng ánh mắt thương cảm.

Hai chị em đã chuẩn bị hành lý gọn gàng, bước ra sân. Má lấy khăn chấm nước mắt:

- Vào Sài Gòn, học cho giỏi, làm việc bằng chúng bằng bạn, nghe không Dững. Còn con Lan, ngoài việc làm còn phải kèm cặp thằng Dững nữa.

Dững cười hì hì:

- Chị Lan nắm tay má:

- Má ở nhà, nhớ giữ gìn sức khỏe nghe! Bọn con đi đây!

Má dường như vẫn chưa muốn buông tay Lan:

- Nhớ biên thư về cho má nghe con!

Dù má nói bằng giọng bình thường như mọi ngày, nhưng không hiểu sao lúc ấy, Dũng lại nghe giọng của má như đầy nước mắt. Chị Lan bặm môi lại cố ghìm xúc động. Má tiễn hai chị em ra ngõ. Có những người hàng xóm ra đồng, đi ngang qua nhà một bà hỏi:

- Ủa, tưởng mỗi cậu Dũng đi. Cô Lan cũng đi à?

Má cười:

- Dạ! Con Lan cũng vào Sài Gòn kiếm việc.

Thế bác ở nhà một mình?

Đâu có. Thỉnh thoảng vợ chồng thằng Hai chạy qua, chạy lại, có chi mà lo! Một người đàn ông dừng chân, vắn điệu thuốc rê Cẩm Lệ to bằng ngón chân cái, góp chuyện:

- Dạ, má cứ yên tâm. Con đã là sinh viên rồi mà má cứ coi con như con nít “ăn chưa no lo chưa tới”!

Cũng phải thôi, tuổi trẻ bây giờ phải để cho chúng tung cánh bay nhảy mới khôn lớn được.

Chuyến tàu lắc lư trong đêm. Nhìn qua bóng tối, Dũng lại cảm thấy nhớ nhà ghê gớm. Sao sáng nay, mình lại không cầm lấy bàn tay của má một lần nữa?

Má nghe vậy chỉ cười hiền lành và đứng nhìn theo bóng hai chị em Lan đang khuất dần phía xa. Ra đến đường quốc lộ, Dũng còn ngoái đầu nhìn lại nhà mình nhưng chỉ thấy rặng tre xanh che khuất tầm mắt...

Nỗi nhớ băng quơ đeo đuổi theo Dũng suốt một chặng đường dài. Con tàu chậm rãi lăn bánh vào ga Hòa Hưng. Lan ngủ gà ngủ gật, Dũng nhắc:

- Chị Lan, đến ga rồi.

Vậy à?

Lan giật mình, tỉnh dậy, dụi mắt. Xung quanh chị, tiếng ồn ào, cảnh tấp nập hiện ra trước mắt. Dũng vội xách va li của mình. Lan còn mãi nhìn qua cửa

sổ xem cảnh náo nhiệt dưới sân ga. Đôi mắt chị mở tròn ngạc nhiên, cái nhìn của một người con gái lần đầu vào thành phố lớn. Dững nhấc túi xách của Lan, ấn vào tay chị:

- Chị cầm lấy túi xách nè. Giữ chặt nhen. Xuống xe, chị phải bám theo em nghe, không thì bị bắt cóc đó!

Hai chị em dắt tay rời khỏi toa tàu. Dững xuống trước, đỡ chị. Họ vừa ra khỏi nhà ga thì các anh xe ôm, xe lam, xích lô đã vây quanh, kẻ lôi người kéo. Họ tranh nhau mời hai chị em:

- Anh chị đi đâu?

Lên xe này đi!

Đưa túi đây. Lẹ lên!

Nhưng vốn là người đã quen với cảnh nhốn nháo tại bến tàu bến xe, Dững hết sức bình tĩnh. Trong khi đó, Lan vừa lo vừa sợ. Chị luôn phải dang lại túi xách của mình kéo suýt bị những vị khách không mời quá nhiệt tình giật mất. Dững một tay xách va li chững chạc đẩy đám đông tìm cách bước ra, một tay nắm chặt tay Lan và quát lớn:

- Không! Không! Chúng tôi có người nhà đón ở ngoài. Không đi xe của ai cả!

Phải mất một lúc, hai chị em mới ra được khỏi nhà ga. Dững đưa chị đến một quán nước ngồi nghỉ. Người mút mồ hôi, họ kéo lại áo, cặp lại tóc. Họ uống ly nước dừa ngọt lịm. Gần đó, có một bác xích lô đang gặm bánh mì. Thấy gương mặt của bác đôn hậu, Dững quay sang hỏi:

- Bác có về Phú Nhuận không?

Sao lại không? Mời cô cậu lên xe đi.

Da.... - Dững ngập ngừng - Nhưng bác cứ ăn cho xong đã.

Không sao. Cái nghề của tôi có việc là đi, bất kể lúc nào.

Lan từ tốn:

- Từ đây về đó bao nhiêu bác?

Người khác thì lấy 8 ngàn. Còn tôi chỉ lấy 6 ngàn thôi. Nào, ta đi!

Hai chị em lên xe xích lô. Trời nắng gắt. Cái nắng chói chang ở phương Nam đã khiến Lan mệt như muốn say nắng. Chiếc xe nặng nề chuyển bánh. Dọc đường đi nhìn thấy phố xá sầm uất, Lan không khỏi ngạc nhiên và không hiểu tại sao người ta lại phóng xe nhanh, vội đến thế. Chẳng bù với ngoài quê, ngày tháng trôi qua êm ả...

Chẳng mấy chốc chiếc xe xích lô đưa họ đến căn nhà mà Dũng thuê để trọ học từ năm thứ nhất.

Đó là một căn nhà nhỏ nằm trong hẻm nhỏ thuộc xóm lao động. Vừa bước vào nhà, bà chủ nhà đã xởi lời:

- Chào cậu Dũng! Về quê nghỉ hè có vui không? Gia đình vẫn mạnh giỏi chứ!

Dũng đáp:

- Dạ, cảm ơn bác Sáu! Tất cả đều “trên cả tuyệt vời”!

Bà đưa mắt nhìn Lan:

- Thế ai đi chung với cậu vậy?

Nghe nhắc đến mình, Lan lễ phép:

- Dạ, cháu là chị ruột của Dũng ạ!

Bà chủ nhà cười hiền lành:

- Hèn chi trông hai chị em giống như hai giọt nước.

Dũng nói:

- Bác Sáu ơi! Má con ngoài quê có gửi cho bác một ít quà Quảng Nam để bác ăn cho lạ miệng.

Nói xong, Dũng lấy trong túi xách của chị Lan mấy tán đường bát và một xấp bánh tráng đưa cho bà Sáu. Nhận lấy quà ngoài Trung, bà Sáu vui lắm:

- Cho tôi gửi lời cảm ơn bà cụ nhen! Thôi hai chị em dọn dẹp nhà cửa đi.

Hai chị em Dũng kê dọn lại căn phòng. Mấy tháng hè không ai ngó ngàng tới nên bừa bãi như là cái hang chuột. Dũng kiểm ván ngăn đôi phòng vốn đã nhỏ như cái hộp diêm. Chiếc giường cũ, Dũng nhường cho chị và thầm nghĩ, mình trải chiếu ngủ dưới đất thì càng mát chứ sao!

Đang bận rộn với công việc, chợt có mấy sinh viên đến thăm. Lũ bạn chưa bước vào trong nhà đã nghe giọng oang oang:

- Ê Dũng, vào khi nào vậy?

Dũng ngược nhìn ra sân, mừng rỡ:

- Mình mới vào. Ủa, Hải đi chung với Lâm à? Vô nhà chơi!

Hai chàng sinh viên đang hăm hở bước chân vào thì khựng lại khi chợt thấy Lan. Chị gật đầu chào. Hai sinh viên chào lại, ngượng ngịu. Vừa ngồi xuống bàn học của Dũng, Hải và Lâm liền choàng vai Dũng hỏi nhỏ:

- Ê Dũng, ai mà xinh quá ta?

Dũng tỉnh nghịch nheo mắt:

- Người đồng hương của tao đó!

Tưởng thật, cả hai hỏi dồn dập:

- Học năm thứ mấy? Trường nào? Có người yêu chưa?

Dũng phá lên cười:

- Bọn mi làm chi mà cứ như mèo thấy cá đó hả? Chị Ba tao đó!

Hải không tin:

- Thiệt không? Xạo vừa vừa chứ cha nội. Mi làm chi có chị?

Thoáng nghe, chị Lan dịu dàng cười:

- Thiệt mà. Chị là chị ruột của Dũng. Các em học chung lớp với Dũng à?

Hải đáp lễ phép:

- Vâng ạ, thưa chị! Thế mà mấy năm nay nó giấu tiệt tụi em...

Không đợi Hải nói hết câu, Lâm đã chen ngang:

- Thôi, từ nay phải tích cực đến thăm em Dũng. Nè Dũng, nếu mi nhận tao

làm anh, mỗi tháng tao trợ cấp cho mi 20 ngàn học bổng, được chớ?

Còn Hải cười khi:

- Đừng nhận của nó, tao cho mi hẳn 50 ngàn, thỉnh thoảng lại bao ăn sáng nữa, được không Dũng?

Thôi, tao không tin những lời hứa suông. Ốc không mang nổi mình ốc, lại đòi mang cọc cho rêu. Bọn mày có thiện ý thì đi mua giùm tao ít đinh về đây.

Hai đứa đánh tù tì, ai thua thì phải đi. Hải thắng, Lâm nhanh chân phóng xe biến mất. Hải ở lại nhà có sáng kiến là dùng kèm, tìm những đinh cũ trên gỗ, trên tường để dùng tạm. Chị Lan mó tay việc gì, Dũng cũng không cho.

Công việc nhờ có Hải làm chung nên nhanh hơn. Trời đã trưa trệt thì Lâm cũng vừa về đến nhà. Lan đưa mắt nhìn căn phòng nhỏ xíu, gợn gàng tỏ vẻ rất hài lòng. Chị nói:

- Máy em ở lại ăn cơm chung với Dũng nhé. Chị đi nấu cơm đây!

Mùa thu đến muộn

Chương 2

Sáng sớm hôm sau, Dũng dùng xe đạp chở chị lên Tân Bình. Trong năm học vừa rồi, thỉnh thoảng đọc báo, Dũng biết tại đây có nhiều xưởng dệt mới mọc lên, họ cần tuyển thợ có tay nghề và trả lương cũng kha khá. Do đó, nhân kỳ nghỉ hè, Dũng về quê và bàn với má là cho chị Lan vào Sài Gòn

kiếm sống, đỡ đồng nào hay đồng đó chứ ở quê biết làm gì ra tiền phụ má? Sau nhiều ngày bàn bạc, cuối cùng má đồng ý cho chị Lan vào Sài Gòn tìm việc làm. Đang nghĩ lan man như thế thì chẳng mấy chốc hai chị em đến khu chợ dệt Bảy Hiền. Phố xá đông đúc. Dừng xe trước một công ty may. Ở đó có tấm biển đen với dòng chữ viết bằng phấn trắng: “TUYỂN GẤP 200 CÔNG NHÂN MAY HÀNG XUẤT KHẨU. LƯƠNG TRẢ THEO SẢN PHẨM”.

Dũng đưa xe vào trong bãi giữ xe của công ty. Khi nhận lấy phiếu giữ xe, thấy ghi số 9, Dũng khắp khởi mừng thầm. Dấu hiệu của sự may mắn đây rồi. Hai chị em nhanh chân bước vào cổng. Ông bảo vệ quát:

- Anh chị đi đâu vậy?

Dũng dừng lại:

- Dạ, thưa bác, chúng cháu đến xin việc.

Ông chỉ tay:

- Đi thẳng đến phòng Tổ chức ở kia kia.

Lan lí nhí:

- Dạ, cảm ơn bác!

Hai chị em vừa định bước đi theo hướng chỉ tay thì ông bảo vệ đã ngăn lại:

- Này, tôi nói cho biết nhé! Trước kia khi chưa về hưu, tôi từng làm quản đốc nơi đây, dưới tay hàng trăm công nhân chứ không phải đùa đâu!

Chị em Lan ngơ ngác không biết ông ta nói như thế với ngụ ý gì? Bỗng ông ta đưa ra cái hộp quẹt:

- Tôi có lửa đây!

Dũng nhanh trí hiểu ý, anh chạy ra ngoài mua mấy điều thuốc lá đưa cho ông bảo vệ. Thấy Dũng biết điều, ông ta cười:

- Chúc cả hai thành công nhé!

Dũng và Lan gạt đầu và xoắn chân bước nhanh. Trong đó có khá đông người

đang đứng xếp hàng, Dũng và Lan đứng nối đuôi theo sau. Thời gian chậm rãi trôi qua. Một thanh niên đeo kính trắng đang cầm cúi ghi chép sau khi hỏi khả năng của từng người xin việc. Đến phiên Lan, anh ta hỏi nhưng vẫn không ngẩng đầu lên:

- Chị biết may chứ?

Lan bình tĩnh:

- Dạ, biết rồi.

Biết may những thứ gì?

Lan thành thật:

- Dạ, ở nhà em thường may bộ đồ bà ba cho bà con lối xóm. Em còn biết cắt nữa.

Vẫn cầm cúi ghi ghi chép chép, anh ta nói:

- Tốt. Nhưng ở đây, chúng tôi cắt bằng máy, chỉ cần thợ biết may. Mà may bằng máy công nghiệp, rất hiện đại. Dù biết may rồi vẫn phải học một thời gian, nhưng không lâu đâu.

Lan khắp khởi mừng:

- Dạ, em xin cố gắng.

Bấy giờ, anh ta mới ngẩng đầu lên nhìn Lan:

- Được, hồ sơ cứ để đây. Chúng tôi đồng ý nhận chị vào làm. Nhưng chị có thể xuống ngay phân xưởng để thử tay nghề được không?

Dạ, được.

Xong, anh ta lấy tay sửa lại gọng kính, hỏi Dũng:

- Còn anh?

Dạ, em là sinh viên. Em đang đi học.

Vậy hả? Thế thì... xin lỗi, cho tôi gọi người tiếp theo.

Chị Lan được một người dẫn đến phân xưởng may. Qua vài đường may, người kiểm tra thăm soi, rồi lại đưa qua cho người khác. Cả hai người này

cùng gật đầu, trao đổi với nhau những câu gì đó. Lan ngồi theo dõi họ kín đáo với cặp mắt lo âu. Lát sau, một người đến bên Lan:

- Đường may của chị tương đối khá. Chúng tôi đồng ý tuyển chị vào công ty. Chị có thể làm việc ngay từ giờ phút này được không?

Dạ, được ạ. Nhưng... cho xin 5 phút?

Làm gì?

Tôi ra ngoài công, nói người nhà về trước.

Được. Nhưng nhanh lên nhé.

Lan mừng quỳnh, chạy nhanh ra ngoài. Chị bước xuống cầu thang, không quen, suýt ngã. Dững đứng đợi, thấy chị ra, hỏi hớp:

- Chị Lan, thế nào? Được không?ø

Lan cười thật tươi:

- Được, em à. Họ cho làm việc ngay. Thôi, em về đi. Chị vào phân xưởng đây.

Dạ, nhưng chị may cẩn thận nghe, kéo kim đâm vô tay đấy. Hôm trước em đi thực tập ở bệnh viện gặp trường hợp đó rồi đấy!

Em yên tâm. Thôi, về đi học nghen.

Nói xong, Lan vụt chạy vào. Dững nhìn theo chị với niềm vui khó tả. Ngược mắt nhìn lên trời, Dững cảm thấy trời bình bỗng mây trắng và đáng yêu hơn mọi ngày.

Người quản đốc dẫn Lan đến phân xưởng may. Họ xếp Lan may cạnh một cô gái. Cô này chưa chi đã nhìn Lan bằng cái nguýt dài... Không nhận ra điều đó, ông quản đốc vẫn hồ hởi:

- Đây là Hằng, còn đây là Lan. Hai người làm quen với nhau đi.

Lan gật đầu, mỉm cười chào Hằng với ánh mắt đầy thiện ý. Nhưng Hằng không thèm đáp lại, thậm chí còn quay mặt đi.

Nhưng Lan coi như không. Chị ngồi xuống, mở máy. Áo từ các máy khác

theo dây chuyền, được chuyển đến. Lan lúng túng tìm kéo cắt chỉ, nhưng không thấy. Chị mở ngăn kéo, cũng không thấy nên quay sang hỏi Hằng:

- Chị, cho tôi mượn cái kéo.

Hằng ngáy Lan một cái rồi tiếp tục may. Ngay lúc đó, người quản đốc chạy tới, hỏi:

- Sao, Lan, em cần gì?

Dạ, em tìm cái kéo.

Ông ta nheo mắt cười:

- Ồ, nó ở đây. Xin lỗi, tôi không chỉ cho em những dụng cụ để chỗ nào. Đây là ngăn đựng kéo. Còn ngăn đựng chỉ đây.

Dạ, em cảm ơn.

Lan cúi xuống cặm cụi làm việc. Người quản đốc đứng nhìn hài lòng rồi quay lưng bước đi.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Tại căn phòng trọ, Dũng vẫn đang chăm chú ngồi học bài. Đồng hồ gõ nhịp trên tường. Trước mặt anh là những hình vẽ nhằng nhịt miêu tả sự phức tạp của các bộ phận trong cơ thể người. Mắt Dũng như dán vào đó. Tay anh cầm đi bút lần theo từng đường dây thần kinh như những chuỗi xoắn vào nhau trên cơ thể.

Bống chuông reo đúng 10 giờ. Dũng vội buông bút, dắt xe, khóa cửa, rồi khỏi nhà. Anh đạp xe ra khỏi con hẻm nhỏ. Xung quanh, từng ngôi nhà như đã ngủ yên. Chỉ còn tiếng chó sủa vu vơ.

Thành phố về đêm vắng vẻ, một sự vắng vẻ thật thơ mộng và trữ tình. Từ những ngọn đèn hắt ra những khoảng sáng mờ như một vầng sương bao phủ lên đường phố. Những mái nhà màu nâu lao nháp nhô như sóng lượn. Từng bức tường, từng khung cửa ra vào của mỗi ngôi nhà như những gương mặt đôn hậu, lặng im đứng trầm tư đang thở ra từng hơi thở dịu dàng sau một ngày làm than, mệt mỏi. Và những hàng cây đứng trang nghiêm trong đêm,

hiền lành biết bao. Những cành lá như những bàn tay buông thông, một sự nghỉ ngơi đầy thanh bình. Gió từ sông Sài Gòn thổi vào khiến Dũng mát rượi. Anh mở phanh ngực áo, ngẩng lên đón gió lồng lộng. Trong lòng anh như đang ngân vang một giai điệu nhạc trong trẻo, ấm áp của một ca khúc quen thuộc mà giới trẻ thành phố đang yêu thích. Và Dũng cũng huýt sáo theo...

Nhà máy kia rồi. Dũng đạp xe đến đúng lúc nhà máy tan ca. Trước cổng đã có khá nhiều chàng trai đứng bên xe đón người thân. Phần lớn là xe máy, chỉ có vài xe đạp. Dũng dừng bên đường, ngó sang. Công nhân lũ lượt ra về. Gương mặt ai cũng mệt mỏi nhưng trên môi họ không tắt được nụ cười, nhất là khi các cô gái gặp người yêu đang kiên nhẫn đứng đợi. Đặc biệt, trên những gương mặt cần cù ấy, sáng lên những niềm tin ấm áp trong đêm. Từng đôi, từng đôi lần lượt ra về. Từng người, từng người í ới gọi nhau, đợi nhau, cùng ra về. Riêng Dũng, chờ mãi không thấy chị Lan. Mãi đến khi mọi người ra thưa thớt, Dũng mới thấy chị Lan đi Hăng đi ra. Dũng chạy đến:

- Sao? Có chuyện gì vậy, chị Lan?

Lan đáp:

- Không có gì cả. Chị Hăng, bạn cùng phân xưởng của chị bị trúng gió em à. Hay em đưa Hăng về trước?

Còn chị thì sao?

Lan nói quả quyết:

- Chị sẽ đi xe ôm về nhà, em đừng lo cho chị.

Dũng không đồng ý:

- Không được đâu. Đi xe ôm một mình trong đêm nguy hiểm lắm. Hay thế này, chị đợi đây, em đưa Hăng về rồi quay lại đón chị?

Cũng được. Đi ngay đi. Chị ngồi nhờ trong phòng bảo vệ.

Từ nãy đến giờ Hăng nhăn nhó, giờ mới lên tiếng:

- Không sao đâu. Lan cứ về trước đi, lát nữa mình về cũng được.

Thôi, Hằng lên xe đi. Áo khoác mình đây, khoác vào kẻo lạnh.

Thái độ ân cần của Lan khiến Hằng cảm động lắm. Hằng cảm thấy mắc cỡ khi sáng nay đã có thái độ không mấy thiện cảm với Lan. Lúc đó, Lan dìu Hằng lại xe Dũng, vừa choàng áo mình lên người bạn mới quen. Dũng giữ xe cho Hằng ngồi. Anh hắng giọng:

- Cẩn thận vào nghen! Xong chưa? Khởi hành nhé!

Hằng cố nhịn đau, mỉm cười, đáp ứng:

- Xong rồi! Sao lại nói là “khởi hành” nhỉ?

Dũng không đáp. Xe từ từ chuyển bánh. Hằng cứ bám chặt vô yên xe.

Nhưng đi được một đoạn, không chịu nổi, cô đành ngả người, gục đầu vào lưng Dũng. Có hơi ấm của cô gái, lúc đầu Dũng hơi e thẹn. Anh cảm thấy hơi nhột. Xe loạng choạng. Dũng thử cố ngoái nhìn lại xem cô gái ngả đầu vào mình như thế nào, nhưng không được. Bởi đây là lần đầu tiên anh chở một cô bạn gái lạ trên xe. Anh không nói gì. Hằng cũng không nói gì.

Trên đường đi, thỉnh thoảng Dũng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đầy sao. Đêm bình yên. Nhưng bất chợt Dũng nhìn xuống đất. Anh vội thắng ngay xe lại. Âm thanh của má phanh cọ vào vành xe vang lên khô khốc. Anh vội nhảy xuống. Hằng vội hỏi:

- Sao vậy Dũng?

Không sao. Em cứ ngồi yên trên đó.

Khi Dũng cẩn thận giữ xe cho chắc rồi từ từ dắt xe qua ổ gà. Hằng ngồi trên, môi mím chặt, bám chắc lấy xe. Qua được đoạn đó, Dũng thở phào, mỉm cười quay lại bảo Hằng:

- Em ngồi cho chắc. Ta đi tiếp nghen?

Dũng nói chi lạ? Tôi mà là em?

Dũng cười khi:

- Tất nhiên rồi!

Hằng kêu lên:

- Tôi là bạn của Lan. Dũng cũng phải kêu tôi bằng chị mới ngoan. Nếu không thì tôi không đi xe của Dũng nữa đâu.

Hằng vội nhảy xuống xe.

Chết chết. Xin lỗi. Dũng đùa đó mà...

Dũng phải năn nỉ mãi, Hằng mới chịu lên xe đi tiếp.

Mùa thu đến muộn

Chương 3

Buổi sáng, Dũng còn ngủ, nhưng Lan đã dậy. Chị đánh răng, rửa mặt, chải đầu, lấy túi chuẩn bị đi làm. Có người rao bánh mì ngoài ngõ. Lan chạy ra mua một ổ. Cầm bánh mì nóng giòn trên tay, Lan bỏ cẩn thận vào trong túi ni lông, để trên bàn học của Dũng rồi chị bước ra sân. Lúc đó, có anh đưa thư đến, hỏi:

- Xin lỗi cô, ở đây có ai tên Lan không?.

Dạ có, tôi là Lan đây.

Cô có thư, xin mời nhận.

Lan bối rối cầm phong thư. Cô nhìn bì thư, biết đó là thư của gia đình bởi những dòng chữ viết như to như những cọng rau muống rất khó đọc của anh Hai. Chị ngẩng lên định cảm ơn thì người đưa thư đã đi khuất.

Vừa cầm thư ở tay, Lan vừa chạy vội ra đường. Ở đó có chiếc xe buýt vừa dừng lại. Lan lên xe. Đông người quá, chị không dám mở thư ra đọc. Trên đường đi đến chỗ làm việc, Lan chỉ thầm mong là thư thăm hỏi bình thường...

Lúc xe buýt dừng lại, Lan vào nhà máy nhưng vẫn chưa vội xé thư ra đọc. Trước mắt chị là Hằng và các công nhân khác đang đứng đầy hành lang. Lan vội chạy đến chỗ Hằng:

- Sao vậy? Sao đứng đầy ngoài này thế?

Hằng hát hàm:

- Không nhìn thấy gì trên bảng thông báo sao?

Lan quay sang đọc: “HÔM NAY CÚP ĐIỆN, ĐẾN 10 GIỜ MỚI CÓ” và quay lại hỏi Hằng:

- Thế thì mình phải chờ à?

Hằng thân nhiên:

- Chứ sao. Thế còn may đấy. Bên phân xưởng I nghỉ rồi.

Sao lại nghỉ?

Hết việc chứ sao.

Lan thở dài. Chị rời khỏi đám đông, tìm một chỗ vắng để mở thư ra đọc.

Những dòng chữ như nhảy múa trước mắt chị. Dường như có giọng nói của anh Hai vang lên:

- “Gửi hai em Dũng và Lan. Anh báo tin buồn cho hai em, má phải vô bệnh viện nằm từ hơn một tuần rồi. Bác sĩ chẩn đoán má bị tai biến mạch máu não. Anh đã bán đi hơn hai trăm gia. lúa để lấy tiền cấp cứu cho má nhưng chưa chắc đủ. Bà con chòm xóm cũng cho vay mượn ít nhiều. Thư này anh nhắn Lan, nếu em có tiền, gửi về cho má vì má vẫn đang hôn mê, chưa tỉnh được.”

Đọc xong lá thư, Lan buồn bã với tâm trạng rối bời. Vừa lúc đó, người quản

đốc đến, giọng nói sang sảng:

- Tất cả về chỗ của mình nhận thông báo quan trọng.

Nghe thế, lập tức mọi công nhân đều giữ yên lặng. Ông ta nói:

- Ban Giám đốc Công ty xin thông báo với anh chị em công nhân một tin quan trọng, mong anh chị em bình tĩnh tiếp nhận. Tình hình xuất khẩu áo gió sang các nước Đông Âu của công ty ta, vào thời điểm này đang gặp rất nhiều khó khăn. Thị trường biến động. Hàng chúng ta không bán được. Ban Giám đốc đã cố gắng rất nhiều trong vấn đề khai thác thị trường, nhưng chưa có kết quả. Vì vậy, anh chị em phải tạm thời nghỉ việc trong thời gian dài. Khi nào có việc, chúng tôi sẽ thông báo sau. Còn tiền lương, Công ty sẽ trả đến nửa ngày hôm nay. Xin mời mọi người đến phòng tài vụ nhận.

Mọi người ngồi im, không tin sự việc là diễn ra như thế. Lác đác có người vội đứng lên bàn tán như ong vỡ tổ:

- Đi nhận tiền ngay đi, đằng nào cũng thế rồi.

Đi đi. Chốc nữa đông lắm!

Lan ơi, đi nào!

Hằng kéo bạn. Nhưng Lan không đứng dậy được. Từ khi đọc thư, hình ảnh má thân thương cứ hiện lên trong óc chị. Rồi những lời thông báo từ quản đốc, tưởng như dao nhọn xuyên thẳng vào tâm trí Lan. Chị thấy xung quanh chao đảo. Những bức tường nghiêng ngả. Cây bên ngoài như xoay trong bão. Và hình ảnh má lúc gần lúc xa, khi ẩn khi hiện. Tự nhiên, Lan ứa nước mắt. Hằng tưởng bạn khóc vì chuyện vừa rồi, liền nói:

- Hết việc thì đi kiếm chỗ khác. Việc chi phải khóc?

Lan không nói được, nghẹn ngào. Chị chỉ biết lắc đầu rồi theo Hằng lên phòng tài vụ.

Không ngờ tại đây mọi việc diễn ra chóng vánh. Cô thủ quỹ nói gọn lỏn:

- Mỗi người được 195 ngàn đồng. Chỉ việc ký vào đây là xong.

Lan ký tên mình rồi nhận tiền. Chị mang ra ngoài, đứng một góc đếm lại một cách chăm chú, cẩn thận. Hằng thì khác. Nhận xong, nhét ngay vô túi quần. Đến bên Lan, Hằng nói:

- Đếm lại làm chi? Họ không bao giờ trả thừa cho mình đâu!

Lan cười xuôi xị:

- Ủ! Nếu có thừa thì mình đem vô trả lại cho họ.

Hằng cười phá lên:

- Đừng tưởng bở. Coi chừng lại thiếu đó.

Thiếu thì cũng phải vào nói lại chứ.

Không thiếu không thừa, chỉ đủ thôi. Mà chi li quá đấy Lan ơi!

Lan cự lại:

- Sao lại chi li? Tiền này là công sức mình bỏ ra mà, phải tằn tiện. Hằng ạ!

Hằng vẫn cười dễ dãi:

- Thế mi tưởng tao phung phí lắm hả? Thôi được, để chia buồn công ty hết việc, tao chiêu đãi mi bữa ni, được không?

Thôi, ra quán tốn tiền. Mi về nhà tao, tao nấu món ăn quê. Mi sẽ mê ngay.

Nhưng ở nhà có em mi không? Tao ngại hấn lắm. Sinh viên chi mà mồm mép dữ vậy?

Lan cười:

- Nó đi học rồi. Ngại chi, hấn tốt bụng lắm đó.

Lan cãi lại:

- Ủ thì em mi tốt bụng. Nhưng mi đừng ngây thơ quá. Đàn ông không quen mà tốt bụng với mình cũng đều có mục đích cả. Không ai giúp tụi mình cái gì vô tư đâu.

Vậy à?

Lan ngạc nhiên nhìn bạn cảm phục. Hằng cầm tay Lan:

- Mi tỏ lắm. Rồi thành phố ni sẽ mở mắt cho mi.

Cả hai thong thả bước ra khỏi cổng công ty. Bỗng Lan hỏi Hằng:

- Hằng ơi, mi có biết bệnh “tai tiếng mạch máu não” là gì không?

Hằng phá lên cười:

- Căn bệnh chi mà lạ thế? Ngổ thật! Phải nói là tai biến mạch máu não mới đúng. Thế mi bị à?

Giọng Lan trầm hẳn:

- Bệnh này có nguy hiểm không?

Nguy hiểm lắm. Ba tao mất cũng vì bệnh đó. Tức là có những mạch máu chạy lên não nhưng không hoạt động nữa. Não bị tê liệt. Con người hôn mê. Chỉ nằm chờ chết thôi.

Thôi, mi đừng nói nữa.

Hằng cười vô tâm:

- Mà tao cũng chỉ biết có thế thôi. Muốn biết rõ, mày phải hỏi Dũng, em mày, bác sĩ tương lai.

Hai người đến bến xe buýt. Họ lên xe.

Về nhà, Lan vội nấu hai tô mì gói, bung lên. Trong lúc ăn, họ cảm thấy tô mì không ngon như mọi ngày. Lan âu lo:

- Hết việc rồi, mình phải kiếm việc chi làm hả Hằng?

Mua báo xem. Trên báo có mục cần người, họ rao tuyển nhiều lắm.

Lan đáp nhỏ nhẹ:

- Mình đọc rồi. Toàn tuyển những người có trình độ đại học, biết tiếng Anh với vi tính thôi. Bọn mình sao tới đó được.

Hằng vẫn ăn tô mì ngon lành:

- Thì cứ đi. Ăn xong, tụi mình tự ra phố tìm việc chứ sao. Cứ đi là có việc thôi.

Lan chép miệng:

- Nói bộ dễ nghe. Mình có phải là đàn ông đâu mà cứ ra đường là có việc?

Thôi, mày nghe tao. Đừng ngồi nhà bàn lùi nữa!

Lúc đó có tiếng lao xao ngoài cổng. Dũng về dẫn theo Hải và Lâm nữa. Lâm vác theo cây ghi ta, gảy phùng phùng, hát líu lô. Lan ghé nhỏ tai Hằng:

- Đừng nói chi chuyện hết việc ở chỗ mình nghen!

Hằng gật đầu. Vừa lúc đó, Dũng và các bạn bước vào. Dũng ngạc nhiên:

- Ủa, hôm nay sao hai người về sớm vậy?

Hằng đáp:

- Cúp điện. Công ty không cho về giữ lại làm chi? Đơn giản vậy mà cũng hỏi.

Lâm làm ra hiểu biết:

- Vậy hả? Nhưng chuyện cúp điện đối với ngành y không đơn giản đâu.

Đang có mổ cho bệnh nhân mà cúp điện bệnh nhân đi toi ngay! Mà có khi bác sĩ cũng bị quy trách nhiệm nữa cũng nên.

Hằng lém lỉnh:

- Thế mới biết, điện là sự sống còn của tất cả!

Còn Lan đưa tay chỉ xuống bếp:

- Các em triết lý cao siêu quá. Thôi, làm mì ăn đi.

Dũng hỏi nhỏ:

- Chắc thiếu mì hả chị?

Không lo. Chị đã mua rồi.

Hay quá! Có hành ớt tiêu gì chưa?

Cũng có đủ. Em lột cho chị mấy củ hành, rồi lên nhà nói chuyện với bạn, để đó chị nấu chọ..

Đứng nhìn chị Lan nấu bếp, đắm đuối chân tay, Dũng như chợt nhớ tới hình ảnh của má. Dáng chị Lan ngồi bên bếp cời lửa cũng giống dáng má sao!

Dũng chợt thở dài, nói:

- Lâu rồi sao má không gọi thư cho chị em mình nhỉ?

Chắc má bận. Để chiều nay chị viết gửi về gia đình. Em cứ yên tâm, gắng học cho giỏi cho má vui lòng.

Dũng quay lên nhà:

- Vâng, em sẽ cố gắng.

Nồi mì được bung lên. Dũng và hai bạn lôi ra mỗi đứa một ổ bánh mì. Họ bẻ ra bỏ vào trong nồi, cùng ăn và tranh nhau xem tờ báo Cười. Hải nói:

- Đưa đây, tao xem cái tranh siêu tưởng này chút xíu.

Dũng cãi:

- Còn hiện thực quá! Loại này siêu tưởng nổi gì?

Đang nhai ngồm ngoàn, Hải tiếp lời:

- Đúng vậy, bọn mình mà vẽ tranh siêu tưởng có khi còn siêu hơn.

Thế mà định vẽ đề tài gì?

Hải đáp:

- Đề tài sinh viên tụi mình thôi. Chuyện ăn uống chẳng hạn...

Dũng reo lên:

- Hay đấy, thử nói nghe coi.

Này nhé, tụi mình ăn mì, đi chân đất mà toàn nghiên cứu những vấn đề vĩ mô, có tầm cỡ nhân loại, trong đầu lại ngập tràn những mộng ước tương lai, như thế mà không siêu thực là gì?

Phải là siêu siêu thực mới đúng!

Lâm nói:

- Vẽ đi. Giấy bút đây!

Thấy Dũng và bạn đang đùa vui, chị Lan bỗng hỏi:

- Nè Dũng, chiều nay em có phải đến trường không?

Dạ không!

Chị muốn mượn xe em để đi công chuyện với chị Hằng.

Dũng nói nhanh:

- Ô, chị cứ lấy!

Hải chen ngang:

- Cả xe em nữa. Các chị cứ tự nhiên.

Hằng nói:

- Cám ơn.

Ngoài sân nắng đã leo vào tận trong cửa nhà. Mùi hương hoa ngâu thơm dịu thoảng vào trong căn nhà trọ....

Mùa thu đến muộn

Chương 4

Lan và Hằng dắt xe ra ngõ. Họ đạp xe lòng vòng để tìm việc. Lòng vòng qua các đường phố, họ đến một nhà hàng ở ngoài có treo tấm biển lớn: “CẦN TUYỂN NỮ TIẾP VIÊN. TUỔI TỪ 18-25. NGOẠI HÌNH TRẺ, ĐẸP”

Hai người dừng xe, rón rén bước vào. Chủ quán là một phụ nữ, tuổi ngoài 40. Nhan sắc vẫn mặn mà trên gương mặt. Môi đánh son màu tím nhạt như những diễn viên điện ảnh Hàn Quốc. Lan và Hằng rụt rè bước vào:

- Chào bà chủ.

Quan sát cả hai xong, bà ta nói:

- Chào các em. Các em đến có việc chi?

Hằng nhanh nhẩu:

- Dạ, chúng em thấy ngoài cửa treo bảng tuyển tiếp viên...

À, đúng đó. Quán tôi đang cần tuyển người. Các em vào đây.

Hằng và Lan thấp thoáng thấy ở phòng bên cạnh mà họ vừa bước chân qua, bên trong có một số khách đang ngồi uống bia với mấy cô gái.

Vào đây các em!

Bà chủ kêu. Lan và Hằng mạnh dạn bước chân vào. Lập tức có mấy thanh niên đi tới, dẫn họ vào một căn phòng sâu phía trong. Bà chủ chỉ chỗ cho hai người ngồi rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Các em từ quê ra phải không?

Dạ.

Lâu chưa? Đã làm những công việc gì rồi?

Dạ, chúng em làm công nhân may áo gió. Nhưng ở đó, tụi em thất nghiệp...

Bà chủ cười dễ dãi:

- Tội nghiệp! Thôi, ở lại đây làm việc. Nhưng các em có nơi ở chưa?

Dạ, có rồi.

Tốt. Nếu không có, ở ngay đây cũng được. Tuổi các em thế nào nhỉ?

Dạ, em là Lan, 22 tuổi. Còn đây là Hằng, 24 tuổi.

Chị nhận các em vào. Còn công việc thế nào, anh Hoàng đây sẽ nói cho các em. Nói chung, không có gì phức tạp đâu.

Hai người quay lại nhìn Hoàng. Một thanh niên to khỏe, mặt nghiêm. Anh ta để ria mép, trông rất “anh chị”. Hoàng khoanh tay, gật đầu chào. Hai người hơi sợ, vội cúi mặt xuống. Hoàng thông thả nói:

- Nghe đây! Tiếp viên là nghề như thế nào? Nhưng trước tiên, tôi hỏi các cô đã đi làm nhà hàng bao giờ chưa?

Hằng mạnh dạn:

- Dạ chưa. Đây là lần đầu.

Hoàng nhếch mép:

- Thế thì chúng ta phải thống nhất khái niệm: tiếp viên là phải chiều khách

bởi khách là thượng đế. Thượng đế nuôi chúng ta..

Vừa nói, y vừa nâng ly bia uống ừng ực, trông phát khiếp.

Ngày sau, Lan và Hằng chính thức nhận việc. Trong ngày đầu tiên, họ phải bật bia lon, dâng lên miệng khách. Lấy khăn lau mặt cho khách. Cùng khách nâng lon, uống. Lan không uống được. Chị Ói mửa liên tục nhưng cố chịu.

Nhưng khi khách sàm sỡ thì Lan gạt tay họ ra, nhẹ nhàng:

- Đừng anh, không nên thế!

Vị khách này cau mặt:

- Sao lại không nên? Bọn anh mất tiền phải được tình chứ!

Nói rồi, vị khách cứ làm càn. Lan đứng dậy, hất tay. Lon bia của khách bị rơi, văng xuống đất. Vị khách điên tiết đứng lên, rượt theo. Lan chạy khắp phòng nhưng y vẫn, không tha. Chủ quán phải can thiệp, xin một cô khác thế chỗ, nhưng y vẫn đòi Lan. Mặt ngầu vì bia, y vung tay:

- Con nhỏ nhà quê này hõn, dám làm phách với ông hả? Ông sẽ cho mày bài học nhớ đời, liệu hồn.

Bà chủ cột nhà:

- Thôi, em xin, em xin. Con nhỏ đó mới, nhập gia mà chưa tùy tục. Xin đền anh, em Tuyết Trinh hoa hậu số một của nhà hàng.

Được bà chủ vuốt ve, năn nỉ, vị khách kia vẫn ngoái cổ mắng Lan. Sau, được Tuyết Trinh vỗ về y mới chịu nguôi. Còn Lan, trong khi tránh cuộc rượt đuổi quá nhiệt tình của “thượng đế” nên bị ngã, chân khập khiễng, đau đớn. Bà chủ gọi Lan ra, gần giọng:

- Dạo này làm ăn không phải dễ. Ai cũng như cô thì cũng có ngày công an đến “sờ gáy” hoặc không có ma nào tới! Ngay từ bây giờ xin mời cô nghỉ việc cho tôi nhờ.

Lan không biết nên vui hay buồn. Im lặng. Bà chủ tiếp tục đay nghiến:

- Cô dại lắm. Sao không bắt chước bạn cô là Hằng đó. Được khách “bo” bao

nhiều là tiền?

Lan đáp ứng:

- Dạ, mỗi người một tính cách.

Không để cho Lan nói hết câu, bà ta gạt ngang:

- Thôi, cô cứ đi tìm quán khác. Rồi cô sẽ thấy cả Sài Gòn, quán tôi là tử tế nhất. Khi đó, nếu cô muốn quay lại cũng chưa muộn đâu!

Nói xong, bà ta quay ngoắt bước vào phía trong. Lan thất thểu đứng lên bước chân ra khỏi quán. Bỗng chị nghe có tiếng gọi:

- Lan ơi! Mày cầm lấy chút đỉnh này nghen. Hẹn gặp lại sau.

Hằng đưa cho Lan ít tiền, rồi bịn rịn chia tay bạn.

Thành phố đã lên đèn. Lan bước đi qua những đường phố đầy ánh đèn xen lẫn bóng cây loang lổ. Lan dừng lại trước bưu điện, chị nói:

- Chị Oi, cho em xin cái phiếu gửi tiền.

Chị nhân viên đưa Lan tờ giấy. Lan cầm cúi ghi rồi lấy tiền ra đếm. Lan ghi đằng sau tờ giấy những dòng thư thăm má:

- “Má ơi, con gửi chút tiền lương cho má. Con mong má mau lành bệnh.

Con và em Dũng vẫn sống bình thường. Má yên tâm. Chúc má mạnh khỏe.
Con - Lan”.

Lan gửi tiền xong, dù trong túi không còn xu nào nhưng chị vẫn rất vui. Lan hình dung những cảnh tượng vui vậy. Chị bước ra khỏi bưu điện, bất ngờ, một cơn mưa tràm lên thành phố. Lan không trú mưa như mọi người mà vẫn cứ bước đi trong mưa. Chị bước nhanh trên hè phố. Lan nở nụ cười, trong lòng ngập tràn niềm vui. Chị hình dung cảnh má sẽ vui thế nào, sẽ cười móm mém, run run nhận tiền chị gửi. Má sẽ ngồi dậy được, mắt rung rung. Và bên tai Lan, một giai điệu nhạc không lời từ đâu đó vọng đến, quán quện theo từng nhịp chân của Lan.

Từng làn mưa rì rào, rì rào như một hòa âm mượt mà. Lan nhìn mưa rơi

chéo qua ngọn đèn bên đường. Mưa to quá khiến Lan phải nép vào mái hiên. Chị nhìn mưa bay qua vầng ánh sáng. Đẹp như pháo hoa. Lan say mê ngắm. Rồi lúc mưa đang tạnh dần, chị lại rảo bước.

Trời đã tạnh hẳn mưa. Lan đang bước đi trên một con đường vắng. Bất thần chị bị ngã. Một đoạn dây thép quấn ngang chân chị. Lan đau đớn, chưa kịp định thần, từ trong bóng tối, có tiếng kêu:

- Sập bẫy rồi!

Hai tên du đãng đang chằng dây thép ngang gần đó, phóng nhanh ra. Chúng xông vào, đâm đá, giật túi của Lan. Chị vừa tri hô vừa chống lại. Bỗng bên đường, có luồng ánh sáng lao tới. Một chiếc Dream dừng lại, cứ để xe nổ máy, một thanh niên lực lưỡng từ trên xe nhảy xuống, tung những cú đá chính xác vào hai tên cướp, lấy lại túi cho Lan. Người hùng hỏi:

- Chị có sao không?

Lan định thần lại, trước mắt chị là người đàn ông có gương mặt đen đúa, đã thể lại có một vết sẹo dài trông dữ dằn. Lan e ngại:

- Dạ, cảm ơn anh. Em chỉ bị thương chút xíu.

Anh ta nói rất tự nhiên:

- Thôi, khoác túi lên. Chị Ở đâu để tôi đưa về.

Nghe thế, Lan đâm ra rụt rè:

- Dạ, cảm phiền anh quá. Em đi được mà.

Không sao. Có gì đâu. Ông bà ta thường nói: Kiến nghĩa bất vi vô đồng dã!”

Lan ngạc nhiên:

- Anh nói gì, em không hiểu.

Anh ta mỉm cười:

- Đơn giản là: giữa đường thấy sự bất bằng thì mình không thể đứng đưng được. Nào, xin phép được đưa chị về nhà. Chắc chị mới vào Sài Gòn?

Em cũng mới vào thôi. Nhưng sao anh biết?

Chàng trai không trả lời mà nói dịu dàng nhưng nghe dứt khoát như ra lệnh:

- Khởi cần nói nhiều. Nào đi!

Lan ngẫm nghĩ một lát, rồi tắc lưỡi đồng ý. Trên đường đi, Lan hỏi:

- Sao lúc nãy anh nói là biết em từ quê mới vào Sài Gòn?

Xe lướt đi trong gió, chàng trai đáp:

- Tôi nghe qua giọng nói.

Thế giọng nói của em như thế nào?

Đặc giọng Quảng Nam.

Khi chàng trai giả giọng nói, Lan bật cười:

- Vậy anh cũng là người Quảng Nam sao?

Chàng trai đáp:

- Vâng, tôi là người ngoài Trung, vào lập nghiệp ở đây lâu rồi.

Lan dò hỏi:

- Thế ngoài đó, anh ở huyện nào?

À! Tôi ở ngay cầu Bà Rén.

Lan nói nhanh:

- Thế ở đoạn nào? Nhà em nhìn ra dòng sông Bà Rén, chắc là gần nhà anh?

Như chạm phải nỗi lòng sâu kín, chàng trai nói bằng giọng trầm hẳn:

- Lâu quá anh không về quê. Nhớ nhà lắm. Thế ở đó, em có biết nhà bà Tư bán trầu không?

Lan nói như reo lên:

- A! Bác Tư bán trầu thỉnh thoảng cũng qua nhà em, thân với mẹ em lắm.

Chẳng lẽ, anh là con của bác Tư?

Chàng trai không trả lời mà gật đầu. Trong tâm trí của Lan bỗng hiện lên hình ảnh quê nhà xa ngái. Lan nhớ có lần bác Tư nói là có con trai lớn vào Sài Gòn mở công ty trách nhiệm hữu hạn, làm ăn phát đạt lắm. Anh ta tên gì nhỉ? Lan cố nhớ. Mãi một lát sau, tự nhiên trên môi Lan bật câu hỏi:

- Thế anh tên là Phi? Đúng không nào?

Chàng trai vỗ đét vào đùi:

- Quả đất tròn. Không ngờ lại gặp người đồng hương nơi đây! Đúng, tôi tên là Phi. Còn em?

Lan cười giòn:

- Tên của em xấu lắm. Lan, anh ạ!

Bất giác Phi thấy nổi gai ốc. Lan! Chao ôi, cái tên ấy lại trùng với tên em gái của anh ở quê nhà, cũng trạc bằng tuổi Lan. Cũng hồn nhiên và ngây thơ trước cuộc đời. Tự nhiên, Phi thấy lòng mình dịu hẫng lại...

Còn Lan cũng vui mừng không kém. Gặp được người quen nơi đất khách quê người thật là quý. Chàng trai hỏi:

- Thế dạo này mẹ tôi có khỏe không?

Dạ, bác Tư dạo này yếu lắm, không còn đi bán trầu ở ngoài chợ nữa. Thịnh thoảng, em có qua thăm nghe bác Tư nói đã lâu lắm người con trai làm ăn ở Sài Gòn không về thăm nhà...

Chàng trai hỏi dồn:

- Mẹ tôi có nói tôi làm gì ở Sài Gòn không?

Lan hồn nhiên:

- Em có nghe nói là anh làm giám đốc công ty gì đó!

Một tiếng thở dài nghe chua chát:

- Tôi mà làm giám đốc à?

Chiếc xe vẫn lao nhanh, chẳng mấy chốc đưa Lan về Phú Nhuận. Đến nơi, Lan xuống, tần ngần:

- Em mời anh vô nhà chơi, nhưng nhà tụi em ở thuê, nghèo lắm!

Không sao. Tôi hiểu, khuya rồi tôi vào không tiện đâu. Thôi, tôi đi nghe, lúc khác sẽ ghé lại, chị đồng ý chứ?

Lan khẽ gật đầu. Phi gật đầu chào lại với nụ cười ý vị rồi phóng xe đi. Trên

đường đi, Phi bỗng dung thấy mình như trở thành một con người khác. Chẳng lẽ cứ giấu mẹ mãi sao? Tội nghiệp cho mẹ, mẹ cứ nghĩ mình là người thành đạt ở Sài Gòn này. Đã lâu lắm rồi, từ lúc ra tù, Phi muốn về quê thăm mẹ.

Lúc Lan khập khiễng bước vào thì Dũng đang học bài, anh chạy ra:

- Chị bị sao vậy? Xe tông phải không?

Không! Chị bị vấp té!

Sao trên vai có vết máu thế này. Lại cả ở cổ nữa. Chị bị cướp phải không?

Lan ngồi xuống ghế, hỏn hển:

- Không mất gì. Cũng may là chị vừa gởi được hết tiền về cho mẹ. Pha cho chị ít nước muối đi em.

Thế chị Hằng đâu? Sao không về với chị?

Chị Hằng chuyển sang ca khác rồi.

Dũng tin là thật, pha nước muối cho chị. Lan kéo quần, rửa những vết thương ở chân. Lan rảy nước muối, dùng bông lau vết thương. Dũng té nhị quay mặt đi.

Mùa thu đến muộn

Chương 5

Ngay lúc đó, quay trở về nhà thì Phi cảm thấy bồn chồn khi nghĩ đến Lan. Một tình cảm mới đang len trong trái tim của anh. Phi dừng xe trước ngôi

nhà khang trang nằm khuất trong hẻm. Nghe có tiếng xe, một gã thanh niên tên Phong, mặt non choẹt vội chạy ra mở cổng:

- Chào đại ca!

Cứ để xe nổ máy, phi nhảy xuống, bộp tai tên này:

- Tao đã nói với bọn mày bao nhiêu lần rồi, chỉ gọi tao là anh Hai thôi! Nhớ chưa?

Dạ!

Nói xong, Phong lăm lét dắt xe vào tận trong nhà. Phi đứng tần ngần ngoài sân suy nghĩ mông lung một hồi lâu rồi mới bước vào nhà. Trước mắt anh vẫn là hình ảnh quen thuộc. Vẫn là những tên đàn em đang ngồi sát phạt nhau với những con bài đen đỏ. Phi hát hàm:

- Bữa nay thế nào?

Một tên cao to đứng dậy, lễ phép:

- Thưa anh, chỉ được có ngần này.

Phi đưa mắt nhìn vào góc nhà, nói chậm rãi:

- Vẫn chia như mọi ngày.

Nói xong, anh bước vào phòng riêng và ngã vật người xuống giường. Thái độ bất thường của Phi đã khiến bọn đàn em ngơ ngác, không hiểu vì sao đàn anh của mình lại như thế. Nằm một mình trong phòng, Phi nhớ về bến sông của quê nhà mà một thời thơ ấu tươi đẹp anh đã tắm gội nơi đó. Anh lại nhớ đến mẹ. Chẳng lẽ, không còn có dịp nào quay về thăm mẹ được nữa sao?

Những năm tháng ăn cơm tù tưởng đã khiến tâm hồn Phi chai sạn, khô cằn.

Giờ đây... sao hình bóng của Lan lại tươi tắn, trong trẻo đến thế?

Đêm ấy, anh ngủ một giấc không được bình yên như mọi ngày, chỉ mong trời mau sáng. Lúc Phi thức dậy thì bọn đàn em đang ngồi chờ anh phân công mọi việc. Một tên xăm chằng chịt trên người đến gần anh hỏi nhỏ:

- Anh Hai! Hôm nay công việc như thế nào?

Phi xua tay, giọng mệt mỏi:

- Dạo này công an tăng cường tuần tra dữ lắm. Bọn mày vẫn tiếp tục “thu thuế” ở các nhà hàng, nhưng không được hoạt động lộ liễu như trước nữa.

Phong hỏi:

- Thừa anh Hai! Còn vụ “ăn” tiệm vàng thì sao ạ? Bọn em quan sát mấy ngày nay, thấy cũng “ngon”. Mình không ra tay sớm, sợ băng khác đến cướp trước mất thôi!

Nghe vậy, Phi thoáng rùng mình. Anh nhớ đến Lan trong treo và cảnh... tra tay vào còng. Ăn cơm tù đến mòn răng rồi. Không khéo “chơi” phi vụ này mà bẻ bạc thì hết cơ hội làm lại cuộc đời. Thoáng nghĩ như thế, Phi gằn giọng:

- Thôi, để dịp khác! Không bàn cãi lời thôi nữa!

Bọn đàn em ngồi lắng nghe, bàn tán râm ran, rồi phóng xe đi.

Chỉ còn lại một mình Phi trong nhà. Phi soi mặt mình vào trong tấm gương. Chao ôi! Gương mặt của mình đây sao? Đã hằn những vết tui nhục của năm tháng là một vết sẹo dài kéo qua mặt. Phi dùng tay day vết sẹo như muốn xóa đi tội lỗi của mình. Rồi còn những vết sẹo hằn ngang dọc trên lưng, trên ngực... Có vết đã thâm tím, có vết mới kéo da non. Anh rùng mình, vội lấy áo mặc như muốn che kín hết những vết tích kia. Nhưng vết sẹo trên gương mặt thì sao? Phi thở dài và cảm thấy ngao ngán chính mình...

Lúc nắng lên, Phi dắt xe ra ngõ. Anh phóng đến Phú Nhuận, dừng xe trước cổng nhà Lan. Phi xuống xe, nhìn vào. Từ trong nhà, Dũng đạp xe ngang qua. Hai người chưa biết nhau nên không ai để ý đến ai. Phi nhìn vào, cánh cửa nhà Lan vẫn khép. Anh ngập ngừng, nửa muốn vào, nửa không muốn. Trong Phi đang rối bời biết bao suy nghĩ. Anh nhặt chiếc lá rụng trước cổng nhà Lan cầm trên tay. Chiếc lá màu xanh, đôn hậu, hiền lành. Phi nhìn kỹ những đường vân lá và tự hỏi: “Tại sao mình lại đến nhà cô ấy? Có sao đâu.

Mình chỉ muốn vô thăm vết thương của cô thế nào? Nhỡ cô ấy nghĩ không tốt về mình, nghĩ chắc mình đến đòi trả ơn huê gì chẳng? Không sao. Mình đến với tấm lòng chân thật của mình. Nếu cô ấy nghĩ sai về mình, mình sẽ nhanh chóng chào tạm biệt. Tạm biệt, chẳng có gì tiếc nuối!

Suy nghĩ như vậy khiến Phi có thêm can đảm. Anh tiến lên mấy bước, sát hàng rào. Bỗng từ trong nhà, Lan đẩy cửa bước ra. Chị bước đi hình như còn chưa vững. Thấy Phi, Lan tươi cười:

- Ủa anh Phi! Anh đến lâu chưa? Mời anh vô nhà chơi.

Phi khấp khởi mừng thầm khi nghe Lan nói như vậy. Nhìn bước chân của Lan, anh muốn chạy tới đỡ Lan nhưng còn ngại ngùng. Anh nói, giọng xúc động:

- Em còn đau nhiều không?

Lan tươi cười:

- Anh thấy đó, em đã đi được rồi.

Nụ cười và giọng nói đầy lạc quan của người con gái khiến Phi có nhiều cảm tình. Anh bước vô nhà. Lan lúng túng tìm ghế cho Phi nhưng Phi đã nhanh tay lấy chiếc ghế của Dũng ra kê giữa nhà. Lan phân trần:

- Anh thông cảm ngời tạm. Nhà này chúng em mới thuê ở trọ, chưa sắm sửa được gì.

Phi cười:

- Không sao. Chúng ta đều là những người ở trọ cuộc đời này.

Lan rót nước mời Phi rồi hỏi:

- Anh Phi, xin lỗi, anh đã ăn sáng chưa? Em làm chút gì cho anh nhé.

Câu hỏi bình thường của cô gái khiến Phi xúc động. Anh cúi xuống, hồi lâu mới ngẩng lên trả lời:

- Cám ơn em. Chưa bao giờ anh được ai hỏi anh một câu ân cần như thế.

Sao vậy anh?

Bao năm rồi, anh toàn ăn cơm hàng cháo chợ, hiếm có được một bữa ăn do bàn tay phụ nữ nấu cho mình.

Lan nhìn Phi ngạc nhiên. Lời nói chân tình của Phi cũng khiến Lan thương cảm. Lan vờ hỏi:

- Ủa, thế chị ấy đâu mà không nấu cho anh?

Phi cười như mếu:

- Anh mò côi người yêu.

Lan vội quay mặt đi, cổ trấn tĩnh:

- Nhưng nhà em nghèo lắm, chỉ có mỗi mì tôm thôi...

Gì cũng được. Bữa ăn ngon đâu phải do sơn hào hải vị mà do tấm lòng...

Lan nhìn Phi, gật gù cười. Cô nhanh tay nấu xong tô mì. Bưng lên bàn hai tô, hai người cùng cầm đũa. Lan nói:

- Mời anh! Nếu lạt thì anh thêm nước mắm. Đây là nước mắm Nam Ô rất ngon mà em mới đem từ quê vào.

Phi cảm động:

- Anh mời em.

Họ ăn xì xụp. Phi ý tứ chan thêm một muống nước mắm. Mùi thơm đậm đặc của hương vị quê nhà khiến Phi cảm thấy ngon miệng hơn. Đã lâu lắm, anh mới thưởng thức lại món nước mắm đặc biệt của xứ Quảng. Thật lạ, mùi vị ấy lại gọi lên trong anh những hình ảnh xa xăm của tuổi thơ nghèo khó nơi quê nhà. Thấy Phi trầm ngâm, Lan hỏi:

- Có ngon không anh?

Tuyệt trần. Bữa ăn sáng ngon nhất đời anh.

Xạo!

Anh không bao giờ nói xạo với người thân quen.

Em cũng thế. Nói xạo là không tôn trọng nhau.

Phi cười:

- Vậy là chúng mình có một điểm giống nhau rồi nghen.

Anh có thêm ớt không?

Có. Cảm ơn em. Em hiểu anh rất nhanh.

Lan gật đầu:

- Em nhìn anh ăn ớt, coi bộ ngon dữ!

Phi nhìn Lan đầy ý vị:

- Nhưng ớt của em cũng rất cay đó nghen!

Lan mắc cỡ bất ngờ, chị bị sặc, ho một hồi, phải đứng dậy lấy khăn. Phi đứng dậy theo. Anh đứng sau Lan, bồi hồi:

- Lan, anh xin lỗi. Anh nói đùa hơi quá!

Không có chi mà anh...

Phi phân bua:

- Anh vô tình quá, xin lỗi em nhé.

Lan chỉ mỉm cười. Phi đi lại trong nhà. Nhìn những đồ vật giản dị, sạch sẽ, Phi thấy cảm tình ngay. Anh lại hỏi Lan:

- Lúc nãy anh thấy có một người con trai đi từ đây ra, đó là ai vậy?

Lan lại mỉm cười. Phi đưa mắt liếc nhanh hai cái giường cá nhân được ngăn giữa bởi những tấm ván, gật gù:

- Xin lỗi em, anh hiểu...

Lan ngạc nhiên:

- Anh hiểu? Nhưng hiểu cái chi?

Phi giả lả:

- Anh hiểu cái điều bí ẩn anh mới phát hiện ra.

Chợt Phi ngẫm nghĩ điều gì đó. Anh lấy trong túi ra xấp tiền, đưa cho Lan:

- Lan nè, anh... em cho phép anh được giúp đỡ anh... à quên, giúp đỡ em một chút. Gọi là tiền thuốc men...

Lan giật mình, trả lời bằng giọng dứt khoát:

- Anh Phi, em chưa trả được ơn anh. Anh cầm lấy đi. Chân em... không cần phải thuốc thang nhiều đâu. Em chỉ cần bôi dầu cù là thôi.

Thì cứ cầm lấy mà mua dầu cù là.

Anh định bày cho em cái nghề đi buôn dầu cù là hay sao?

Phi cười:

- Cũng có thể! Nếu em chưa có nghề gì!

Không ngờ câu nói vô tình của Phi lại khiến Lan chạnh lòng. Trong óc của chị hiện lên những cảnh sàm sỡ ở nhà hàng. Nhìn lại khuôn mặt mình trong gương, Lan chợt thấy mắc cỡ. Chị úp mặt mình vào hai bàn tay. Phi đến bên, đặt hai tay lên vai Lan:

- Anh xin lỗi.

Lan vẫn không ngẩng lên, vẫn im lặng. Phi không dám xúc phạm đến nỗi niềm riêng tư gì đó hình như là rất sâu kín của Lan, anh nói nhỏ:

- Lan, anh đi về nghe!

Lan vẫn cúi mặt nhưng trả lời dứt khoát:

- Anh Phi! Anh cầm lấy tiền của anh đi. Em không dám nhận đâu!

Phi vẫn chân chừ:

- Mong em hiểu cho anh, anh chỉ muốn giúp đỡ em trong lúc này để mua thuốc men...

Em biết tấm lòng của anh, nhưng dứt khoát em không thể nhận tiền của anh được.

Trước thái độ mềm mỏng nhưng cương quyết của Lan, Phi chợt dạ. Chẳng lẽ, Lan cũng biết những việc làm của mình sao? Thế đấy, những đồng tiền dơ bẩn, cướp được của người khác, có đem tặng cho người lương thiện thì họ cũng chẳng thèm nhận! Phi chua chát cầm lại sấp tiền đang nằm trên bàn và bước ra khỏi nhà.

Phi chậm rãi dắt xe ra ngõ. Khi nghe tiếng máy xe nổ giòn tan, Lan mới từ

từ ngẩng mặt lên. Không thấy Phi đâu nữa. Như choàng tỉnh, Lan vội lật đật đứng lên nhưng vì vết thương vẫn còn đau, chị lại ngã quỵ xuống...

Mùa thu đến muộn

Chương 6

Lúc thầy giáo gấp giáo án, thu dọn đồ dùng dạy học, những dụng cụ thí nghiệm thì đám sinh viên trong lớp ồn ào như ong vỡ tổ. Mãi đến lúc mọi người được yêu cầu giữ yên lặng, thầy nói chậm rãi:

- Buổi học của chúng ra hôm nay, đến đây là kết thúc. Các anh chị nhớ tìm tài liệu tham khảo trước, chuẩn bị cho buổi học tuần sau.

Nói xong, thầy bước ra khỏi lớp, bỗng lớp trưởng đứng dậy nói oang oang:

- Thưa các bạn, chúng ta có một tin khẩn cấp, vô cùng quan trọng. Xin các bạn nán lại ít phút.

Cả lớp nhốn nháo chẳng hiểu chuyện gì. Lớp trưởng nói lớn:

- Phòng giáo vụ nhà trường vừa gửi thông báo gấp xuống lớp ta, đề nghị bạn nào chưa đóng tiền học phí thì phải khẩn trương. Hôm nay là thứ năm, đến cuối tuần nếu bạn nào không đóng thì tuần sau sẽ phải nghỉ học.

Dững cúi mặt xuống. Nghe như sét đánh bên tai. Lớp trưởng vừa dứt lời, anh chuồn nhanh ra ngoài. Lâm và Hải gọi theo nhưng Dững vẫn không quay lại.

Dững lấy xe, nhanh chóng phóng ra khỏi trường nhưng Lâm và Hải cũng cuối cùng cũng đuổi theo kịp.

Họ rủ nhau vào quán cơm bình dân, ăn trưa. Cả ba đều lặng lẽ, không ai nói với nhau lời nào. Lát sau, Dũng lên tiếng:

- Chắc tuần sau bọn mình phải chia tay nhau rồi.

Lâm cười khi:

- Yên tâm. Ngay trong phút 89, mọi việc vẫn có thể thay đổi. Nhất định sẽ tìm ra hướng giải quyết.

Dũng hỏi nhanh:

- Mà có cách chi?

Để ợt! Hy sinh phương tiện đi lại! Mình nhảy xe buýt cho quen.

Nghe ra cũng có lý nhưng Dũng vẫn ngần ngại:

- Để tao về hỏi chị Lan tao đã. Xe này mua bằng tiền của chị ấy.

Hải vẫn thản nhiên:

- Thôi, cứ bán đi rồi về nói sau cũng được. “Tiền trăm hậu tấu” thì mới được việc.

Dũng phân vân:

- Nhưng tao nghĩ, xe của tao, nếu bán, may lắm được 200 ngàn. Còn thiếu những 300 ngàn nữa, kiếm đâu ra.

Cái đó, mà nhờ chị Lan hỗ trợ. Thôi, ăn đi, chúng mình phải tính kế làm ra tiền thôi.

Ba đưa ăn như tằm ăn rồi vì đói.

Tối hôm đó, Dũng và Lan ở nhà. Dũng cứ bồn chồn không yên. Lấy quyển sách mở ra nhưng dòng chữ cứ nhảy múa, lại gấp sách đặt vào chỗ cũ. Dũng ngồi vuốt tóc mình ngược ra phía sau rồi đi đi lại lại trong nhà, gõ tay lên mặt bàn. Lan để ý thấy em khác thường, bèn hỏi:

- Dũng, có chuyện chi đó em?

Biết không thể giấu mãi được, Dũng thở dài:

- Tình hình khó khăn lắm, chị ạ. Em không có tiền đóng học phí... Có lẽ phải

bán xe thôi, được không chị?

Lan giật thót người như chạm phải điện:

- Em xem có cách gì khác không? Cái xe là phương tiện đi lại chủ yếu của chị em mình.

Dũng chua chát:

- Hơn nữa, xe này bán đi cũng chưa đủ tiền học phí.

Lan tự trấn tĩnh:

- Đừng vội. Để chị tính xem.

Tính thế nào được nữa? Mai mốt là hạn cuối cùng rồi.

Lan trầm ngâm. Đắn đo một lúc, chị nói với Dũng:

- Em ở nhà, chị đạp xe đi vay mượn tiền cho em.

Để em chở chị đi. Chân chị còn đau kia mà.

Sợ Dũng biết mình đến đâu, Lan vội nói:

- Không, không. Em ở nhà học bài. Chị đến nhà chị bạn một lát thôi mà.

Hơn nữa, chân chị cũng đỡ rồi.

Lan cố nén đau, gắng đi thẳng. Chị dắt xe ra ngõ.

Lan phóng đến quán bia, nơi Hằng làm việc.

Cũng may, Hằng còn ở đó. Gặp bạn, Lan hỏi nhỏ:

- Hằng nè, cho mình mượn ít tiền được không?

Bao nhiêu?

Lan buồn rầu:

- Khoảng 500 ngàn.

Nhiều quá. Mình không có ngân ấy đâu. Trong túi mình chỉ có khoảng 300 ngàn, Lan cảm tạm được không?

Tốt quá. Bao nhiêu cũng được. Mình đang cần tiền cho Dũng nộp học phí.

Nó tính bán thêm cái xe này đi nữa.

Hằng kêu lên:

- Đừng vội. Mình có cách này. Miễn là Lan đồng ý.

Lan nói nhanh:

- Cách chi mình cũng chịu được hết. Miễn là có tiền lo học phí cho em Dũng.

Hằng cầm lấy tay Lan:

- Mình biết có một nhà hàng mới. Nói chung là... tử tế! Họ đang cần tiếp viên nữ.

Lại cảnh khui bia cho khách, rồi chiều chuộng, vuốt ve khách như những lần trước? Lan nhìn Hằng, suy nghĩ một lát, rồi nói:

- Thôi cũng được. Chẳng còn con đường nào khác. Nhưng liệu có tiền ngay không?

Để mình gọi điện đến đó xem thế nào.

Hằng chạy vào xin phép bà chủ:

- Dạ thưa bà, cho con xin phép ra ngoài với bạn con một chút?

Bạn nào? Cô đừng giấu tôi. Con Lan bỏ đây đi chứ gì?

Hằng bối rối:

- Dạ vâng. Nó đang gặp khó khăn. Em trai nó đang hoạn nạn.

Bà chủ nói dứt khoát:

- Nói với nó cần gì cứ quay lại đây, lúc nào tôi cũng mở cửa đón nó.

Dạ.

Hằng chạy đi. Hai người đến bên chỗ có điện thoại công cộng. Hằng quay số. Cô cầm ống nghe lên:

- A lô, anh Long đó ạ? Anh có khỏe không? Dạ, bạn quá, không lại thăm anh được. Dạ, em có chuyện này. Dạ, em có một đứa bạn thân, muốn giới thiệu đến chỗ anh làm việc.

Tốt thôi! Nhưng hình thức thế nào?

Hình thức cũng như tính nết đều hơn em rất nhiều. Nhưng anh phải chấp

nhận một điều kiện.

Điều kiện gì?

Nó đang kẹt tiền. Anh ứng trước cho nó 300 ngàn, được không?

Anh chán cảnh thả gà ra đuổi lăm rồi!

Hằng cười to:

- Nè anh Long, em chưa làm phiền anh bao giờ đâu! Cảnh cáo anh coi thường tụi em quá đó nghe. Nó là đứa bạn hết sức nghiêm túc, đứng đắn. Nếu anh không tin nó thì cho em vay tạm anh 300 ngàn, được không? Xù món gì lớn chớ ai thềm xù cái móng tay?

Lan chăm chú đứng nhìn Hằng nói chuyện qua điện thoại. Chị loáng thoáng đoán biết mọi việc sẽ diễn ra như mong đợi. Thật vậy, buông điện thoại, Hằng nói ngay:

- Ông chủ này tốt lắm. Tuy là em bà chủ chỗ mình, nhưng tính cách khác hẳn. Ông cứ thích mình sang đó, nhưng bà chủ không cho đi.

Mùa thu đến muộn

Chương 7

Sáng nay, Lan dậy muộn. Cả đêm qua chị trằn trọc không yên. Chị đã nói dối em khi Dũng hỏi về số tiền mà chị đưa cho Dũng đóng học phí. Trước sau, chị chỉ nói là vay tạm của một người bạn, thế thôi. Lúc ánh nắng rọi vào trong nhà thì chị cũng vừa dậy. Lúc ấy, Hải và Lâm đến tìm Dũng. Chị rút

nước, mời:

- Hai em uống nước đi!

- Dững đi đâu chị nhỉ?

- Sáng sớm chị thấy nó dắt xe, nói là đi đến trường kia mà.

Lâm và Dững ngạc nhiên:

- Đến trường làm gì nhỉ, chúng em đang được nghỉ để ở nhà ôn thi..

Ba chị em đang nói chuyện thì Hằng đến. Cô ăn mặc, son phấn đúng như một cô gái nhà hàng. Vừa đến, Hằng đã oang oang:

- Kìa Lan, sao giờ này còn ở nhà? Tao đã gọi điện thoại đến chỗ nhà hàng mà không gặp mày!

Hằng đến bất ngờ, Lan giật mình. Chị cố làm hiệu cho Hằng đừng nói nữa nhưng Hằng không biết vẫn liên tục:

- Thôi, đến đi, không tao lại mất tín nhiệm với ông Long. Mày phải giữ thể diện cho tao chứ! Tiền đã nhận của người ta rồi...

Lan đau khổ, vội chạy vào trong phòng. Hằng vội vào theo. Lan vội túm lấy Hằng, bịt miệng bạn lại:

- Tao lạy mày, nói nhỏ thôi. Không thấy mấy đứa bạn của Dững đang ở đó à?

Lúc này, Hằng mới nhận ra, vội kêu lên:

- Chết, chết! Xin lỗi. Cứ tưởng là ai...

Hải và Lâm nghe tiếng nói chuyện của hai người phụ nữ, nhìn nhau và tự hiểu mình phải làm gì. Cả hai cùng đứng dậy:

- Chị Lan ơi, tụi em xin phép về nghe.

Lan chạy ra, lúng túng:

- Ấy chết, hai em ngồi... uống nước đã.

- Dạ, cảm ơn chị, tụi em phải về. Chúng em đến trường tìm Dững...

- Ừ, các em đi nghe!

Trong nhà, Lan diện bộ đồ mới, đang trang điểm. Sau đó, Hằng chở Lan đến nhà hàng. Khi họ vừa ra đến đường lớn cũng là lúc Phi phóng xe tới. Vừa lúc đó, xe của Hằng và Lan rẽ sang trái nên hai người không nhận ra Phi nhưng Phi thì đã nhận ra Lan. Anh bí mật bám theo họ.

Lúc xe của Hằng chở Lan rẽ vào nhà hàng có tên Hoa Sứ, Phi cũng dừng xe. Hằng và Lan đi vào đó. Một người khách đàn ông cũng vào theo. Phi ngồi trên xe nhìn theo với cái nhìn buồn đau vời vọi. Anh cố nuốt cục nghẹn đang dâng lên trong cổ. Phi châm điếu thuốc nhưng vừa rít một hơi đã thấy đắng. Anh vứt ngay điếu thuốc xuống đường, dùng mũi giấy dì cho nát nhừ. Tâm trạng của Phi đang rối bời. Trong lúc Phi sai đàn em bảo kê “thu thuế” tại các nhà hàng thì chính anh lại nhói lòng khi tận mắt thấy Lan bước vào trong đó. Thật lạ, từ lúc gặp Lan, Phi đâm ra ngao ngán cho cái “nghề” làm ăn bẩn thỉu của mình...

Lúc đó, trong trường, Dũng cùng các bạn đang vui vẻ đùa nghịch. Dũng cầm cây ghi ta hát say sưa. Đám sinh viên đang đồng ca một bài hát quen thuộc. Thấy Hải và Lâm xuất hiện, Dũng ngừng chơi. Chuyển cây đàn cho một sinh viên khác, Dũng chạy tới chỗ hai bạn, phân bua:

- Ở nhà, tao không học được. Vô đây cho có...

Không để cho bạn nói hết câu, Lâm nói:

- Nè Dũng, chuyện đó không quan trọng. Có chuyện này, định không nói với mày nhưng tao với Hải vừa bàn nhau, cuối cùng thống nhất ý kiến là phải nói cho mày nghe. Nhưng trước hết, mày phải hết sức bình tĩnh...

Dũng ngạc nhiên:

- Sao? Có chuyện gì vậy? Tụi bay nói ngay đi.

Lâm nghiêm nghị:

- Chúng ta là bạn nhưng từ lâu đã coi nhau như anh em. Tụi tao thấy phải có trách nhiệm nói với mày...

Dũng sốt ruột:

- Có chuyện chi? Tụi bay cứ nói, đừng lấp lửng, tao chịu đựng được mà.

Lâm và Hải kéo Dũng ngồi xuống vật cỏ, thì thầm:

- Nhưng không có nghĩa là tụi tao tò mò chuyện riêng của mày, mà ngược lại, muốn chia sẻ cùng với mày...

Dũng nổi quạu:

- Bọn mày nói đi, cứ vòng vo mãi. Tao không muốn nghe nữa đâu!

Hải nói nhanh:

- Chị Lan mày đã nghỉ làm ở công ty dệt may mà đi bán bia ở nhà hàng nào đó!

Dũng nghe như sét đánh ngang tai. Những vòm cây xung quanh quay cuồng.

Lát sau, Dũng tự trấn tĩnh, giọng đánh lại, tỉnh táo:

- Nhưng bọn mày thấy chị Lan mình ở quán nào?

- Không ở quán nào cả.

Dũng ngạc nhiên:

- Sao bọn mày lại khẳng định chị Lan mình như vậy?

- Không khẳng định, nhưng bọn mình nghi ngờ.

Dũng hỏi vặn:

- Sao bọn mày lại nghi ngờ?

Hải và Lâm kể lại chuyện đã nghe được sáng nay cho Dũng nghe xong, hỏi:

- Mày cần bọn tao giúp đỡ gì không?

Dũng đáp:

- Không! Tự tao tính được mà...

Nói xong, Dũng quay lưng đi nhanh.

Dũng không về nhà mà lang thang trên phố. Anh ghé vào các nhà hàng, nghiêng nghiêng ngó ngó tìm chị mình. Không thấy, Dũng lại đi ra, đến nhà hàng khác. Có quán, anh bị bảo vệ đuổi thẳng cổ. Có quán, chủ quán chặn

Dững lại gặng hỏi:

- Anh tìm ai?

- Dạ không!

Dững lúng túng, vội vã đi.

Lại có quán, Dững bị các cô gái phục vụ trong quán chèo kéo. Hoảng sợ, Dững phải... bỏ chạy, để rơi cả dép trong quán. Các cô gái nhặt được, gọi thế nào Dững cũng không dám quay lại. Anh tự cười mình là ngớ ngẩn, giữa Sài Gòn rộng lớn này có hàng ngàn nhà hàng, thế mà cũng cất công đi tìm?

Chiều xuống dần. Dững thất thểu trở về nhà trọ.

Ngôi nhà nằm bình yên trong bóng sáng những ngọn đèn nhưng những chùm lá trên đầu xao động như bão tố đang cuộn lên trong lòng Dững. Đêm ấy, mãi khuya lác khuya lơ, chị Lan mới về đến nhà. Dững giả vờ như đã ngủ say, không hay biết chuyện gì đã xảy ra.

Sáng sớm, Dững vẫn đến trường như mọi ngày nhưng anh chỉ ngồi ở quán nước đầu hẻm để xem chị Lan sẽ đến những nơi nào. Lúc Lan đi làm thì Dững cũng bám theo.

Dững đến nhà hàng Hoa Sứ. Anh rẽ vào. Mấy cô gái đang lau dọn bàn ghế. Dững bước tới. Chợt một cô gái nhìn thấy Dững. Cô chạy ra, Dững sợ, tính bỏ đi nhưng cô gái đã nhanh miệng:

- Có phải Dững đó không?

Dững giật mình quay lại. À, Hằng đây mà, nhớ ra rồi!

- Chị Hằng ơi, gọi chị Lan giùm cho em một chút.

Hằng nhìn trước ngó sau:

- Chị Lan hả? Dững tìm chị Lan có việc chi? Hay lại chuyện học phí?

Dững gất gỏng:

- Không phải. Em có một việc hết sức quan trọng cần nói với chị Lan ngay bây giờ.

Hằng tưởng thật chạy vào gọi Lan. Lan nghe nói Dũng đến tìm tưởng chừng như ngã quỵ ngay xuống đất, không hiểu tại sao Dũng lại biết mình làm ở nhà hàng này?

- Hằng! Mày làm ơn chạy ra bảo là không có tao ở đây.

Hằng cũng bối rối không kém:

- Nhưng tao lỡ nói là có mày trong này, hơn nữa Dũng nói là có chuyện rất quan trọng.

Đầu óc Lan quay cuồng. Lan chợt nghĩ đến má. Có thể má gặp tai nạn gì chẳng mà Dũng đến thông báo? Nghĩ vậy nên Lan bước ra. Nhìn thấy chị diêm dúa trong bộ quần áo vừa thay ở nhà hàng, Dũng tức giận, quay mặt đi chỗ khác. Lan biết có chuyện chẳng vui nên nhỏ nhẹ:

- Có gì không Dũng?

Dũng gằn giọng:

- Chị về ngay!

Về ngay? Không thể! Lan nói như sắp khóc:

- Em cứ về trước đi. Mọi chuyện tối nay chị sẽ nói với em sau.

Dũng găm lên:

- Ai cho phép chị đến đây? Thật nhục nhã!

Lan ôm mặt nước mắt:

- Em về đi Dũng. Đừng làm lớn chuyện ở chỗ này.

Lúc ấy, có ai đó gọi Lan. Không thể chần chừ, để mặc Dũng đứng đó, Lan quay vào bên trong. Dũng nói vọng theo:

- Không chị em chi hết nữa. Đồ hư đồn! Giao du cặp kè với bọn du đảng, lưu manh!

Thấy Dũng mặt sát Lan quá nhiều, lại động chạm tới mình, chủ quán chạy ra nổi giận:

- Mi nói gì? Thử nhắc lại xem?

Dũng không sợ, lớn tiếng:

- Tôi nói các người là lũ khốn nạn!

Bốp! Bốp! Chủ quán điên tiết, tặng cho Dũng hai bạt tai rồi giăng tay Dũng
bỏ quặt ra sau, quát:

- Bước ngay!

Dũng tay ôm vai đau, chân bước khập khiễng ra ngoài nhưng vẫn còn ngoái
đầu lại:

- Tôi từ chị. Từ nay chị đừng nhìn mặt thẳng Dũng này nữa...

Lan chạy ra đứng chết trân, nhìn Dũng với cặp môi mím chặt.

Dũng quay về nhà trọ, anh xếp quần áo, đồ dùng của mình vào chiếc va li.

Sau đó, Dũng ra bàn ngồi, đổ rượu trong chai ra ly, uống ừng ực. Mặt đỏ
bừng, tay quệt mép. Dũng say. Uống nữa, uống rất nhiều. Rồi Dũng gục
xuống mặt bàn, ngủ thiếp đi. Lúc tỉnh dậy, đầu óc nặng như chì và nhức như
búa bở. Cổ Dũng khát cháy. Nhưng chị Lan vẫn chưa về. Dũng đứng dậy,
bước ra sân chờ đợi. Sốt ruột quá, Dũng quay vào trong nhà rót rượu vào ly
định uống tiếp thì vừa lúc ấy, Lan về. Thấy Dũng đang uống rượu, Lan chạy
tới, giăng ly rượu trong tay em:

- Dũng, em làm sao vậy?

Dũng gào lên:

- Buông tôi ra! Tôi không cho phép chị đụng vô người tôi! Chị không xứng
đáng là chị tôi nữa. Chị đòi bại, mất nết. Chị bôi tro trát trấu vào gia phong
nhà mình. Ai cho phép chị đi bán bia ôm, đi làm gái nhà hàng? Sao chị bỏ
nghề may? Nghề may tuy ít tiền nhưng sạch sẽ. Chị ham tiền, ham làm giàu,
kiếm những đồng tiền dơ bẩn. Dơ bẩn! Tôi không thèm ở đây với chị nữa.

Tôi đi đây! Tôi sẽ viết thư méc với má để má từ chị! Thật nhục nhã!

Dũng đập chai, đập ly xuống nền nhà, xách va li, dắt xe đạp ra đi.

Lan chạy theo, khóc:

- Dững, chị xin lỗi em! Dững ơi, tha thứ cho chị. Em ở lại đây, Dững ơi!
Lan cố giữ lấy Dững nhưng bị xô mạnh, Lan ngã xuống đất. Dững lên xe phóng đi.

Lan nằm trên giường, khóc như con nít. Hai mặt chiếc gối ướt đẫm. Rồi Lan thiếp đi lúc nào không biết...

Mùa thu đến muộn

Chương 8

Những tia nắng mới chiếu vào tận trong nhà. Lan bừng tỉnh bởi tiếng còi xe máy ngoài ngõ. Phi đang đợi. Lan ra mở cổng. Nhìn đôi mắt sưng mọng của Lan, Phi hỏi:

- Sao, có chuyện không vui à Lan?

Lan lúng túng:

- Dạ không, em bị đau mắt thôi mà.

Bước vô, thấy những mảnh thủy tinh còn vãi tung tóe khắp nhà, Phi nhăn mặt:

- Tối qua có ai say rượu ở đây phải không?

Lan vội kiểm chổi quét. Chị không nói gì, cứ cúi mặt xuống. Phi nhìn quanh nhà rồi hỏi:

- Dững đâu em?

Không nghe Lan trả lời, Phi loáng thoáng đoán biết có chuyện gì đó mới xảy

ra, hỏi thêm:

- Hai chị em chắc lại có chuyện gì phải không?

Lúc này, Lan mới ứa nước mắt, tức tưởi:

- Dũng bỏ đi rồi. Em không biết nó đi đâu. Biết tìm nó ở đâu giữa Sài Gòn rộng lớn này?

Phi ngạc nhiên:

- Sao nó bỏ đi?

Lan nghẹn ngào:

- Dạ, khổ lắm. Nó biết em làm ở nhà hàng. Nó tìm đến mắng nhiếc em một hồi rồi bỏ đi.

Phi thở dài:

- Cái thằng... thiệt trẻ người non dạ. Nhưng dù sao Dũng có lý của Dũng. Có lẽ em cũng phải sớm bỏ nghề này thôi!

Lan chột dạ:

- Anh cũng biết...

Phi cắt ngang:

- Không! Nhưng anh nghĩ là Dũng hành động như vậy cũng không sai!

Lan ngồi thừ người. Phi an ủi:

- Anh cũng đang tính kiếm việc cho em đây. Còn thằng Dũng, cứ mặc kệ nó. Anh tin là đời sẽ dạy nó hiểu thêm nhiều điều.

- Dạ, em cũng chỉ mong có vậy. Nhưng sợ nó không hiểu, viết thư cho má thì em chỉ có nước chết.

Phi dịu giọng:

- Thôi, đừng lo nghĩ viễn vông!

Nghe câu an ủi ấy, bất giác Lan òa lên khóc:

- Anh Phi, bắt đắ dĩ, đến bước đường cùng, em phải bước chân vào nghề này.

Phi trầm tư:

- Anh hiểu.

- Thế anh có khinh em không?

Phi dứt khoát:

- Không! Ai mà không cất lực vì miếng cơm manh áo.

- Anh cũng vậy sao?

Phi chìa hai bàn tay ra:

- Em cứ nhìn hai bàn tay chai sần của anh thì em sẽ rõ.

Lan thở dài:

- Em đang làm nghề may thì thất nghiệp. Trong khi đó, ở quê thì má bệnh nặng, rồi lại phải lo tiền học phí cho em Dũng.

Phi nhìn thẳng vào mắt Lan:

- Anh hiểu. Anh rất muốn cùng được chung sức với em.

Lan cảm động:

- Em cảm ơn anh nhiều.

Phi lắc đầu:

- Không, anh phải cảm ơn em mới đúng. Sự hy sinh thầm lặng của em đã thức tỉnh lương tâm anh. Anh nghĩ rằng, mình phải làm một điều gì đó để cuộc sống có ý nghĩa hơn...

Lan không hiểu sự thức tỉnh trong lương tâm Phi là gì nên nhận xét:

- Anh nói cứ như nhà thơ ấy!

Phi cười buồn:

- Lúc làm được một bài thơ thì anh cũng sẽ trở thành con người khác. Nhưng thôi, chuyện đó mình sẽ nói sau. Còn bây giờ, mình đến trường tìm Dũng.

Chỉ sợ nó trở người non dạ, bỏ học thì khổ.

Phi chở Lan tới trường tìm Dũng. Tại đây, Lan biết em mình đã vào trong ký túc xá ở chung với Lâm và Hải. Chị khắp khởi mừng thầm. Phi bảo:

- Thôi kệ. Mọi việc như thế là tạm ổn.

Trong khi đó, ở trường, Dũng cùng lũ bạn sinh viên đang quây quần trong giảng đường. Thầy giáo nói:

- Buổi phụ đạo hôm nay kết thúc ở đây. Các bạn nhớ về ôn những phần trọng tâm cho tốt. Tôi không muốn cho ai điểm 2 trong kỳ thi này. Tôi tin các bạn cũng thế.

Mọi người lục tục đứng dậy ra về. Dũng nặng nề đếm từng bước chân, gương mặt buồn thiu. Từng tốp sinh viên lao xao gọi nhau ra những quán cơm bình dân quanh trường. Hải và Lâm đến khoác vai Dũng:

- Đi ăn cơm? Đứng tư duy gì nữa?

Dũng thiet thà:

- Tao hết tiền rồi.

- Ồ, không sao. Tụi tao bao.

Hải cười lớn:

- Tao được chủ nhà thưởng thêm năm chục ngàn vì làm gia sư tốt, không dạy hết giờ mà dạy hết bài mới về.

Hải giơ tiền ra khoe. Cả bọn kéo nhau ra quán.

Tuy đã biết em mình vào ở ký túc xá của trường với những người bạn tốt nhưng trong lòng Lan cũng bồn chồn không yên. Buổi chiều, Lan nhờ Hằng đưa đến ký túc xá thăm em, trên tay chị có xách theo một gói quà. Trong lúc Hằng đứng ngoài cổng đợi thì Lan đi thẳng vào trong. Nghe tin có người thân đến tìm, từ trong phòng, Dũng khoác áo chạy ra đón. Vừa đến cầu thang, thấy chị Lan, Dũng quay ngoắt vào trong phòng và ngồi thừ xuống ghế. Im lặng. Chị rút rè đến bên Dũng, đặt bàn tay nhẹ nhàng lên vai em.

Dũng gạt tay Lan, đứng phắt dậy, nói như quát:

- Thôi chị về đi! Để cho tôi yên!

Nói xong, Dũng chạy ra khỏi phòng. Lan muốn kêu lên nhưng nghẹn ngào

không nói thành lời. Tần ngần một lúc, Lan chậm rãi xuống cầu thang ra về.

Thấy Lan trở ra vẫn với gói quà trên tay, Hằng hỏi:

- Không gặp Dũng à?

Lan đáp lại như mếu:

- Có gặp, nhưng Dũng vẫn còn giận...

Hằng chép miệng:

- Thôi đừng buồn, nó đang là sinh viên, chưa hiểu việc kiếm sống khó khăn như thế nào...

Lan thở dài:

- Vẫn biết thế, nhưng chỉ buồn một nỗi là lúc này mình đang có ít tiền, muốn gửi cho Dũng mà không biết làm cách chi?

- Gửi về cho má?

- Má mình khỏi bệnh rồi nhưng nhờ má chuyển, lại càng nhiều khê. Mình không muốn má biết chuyện tụi mình xung khắc. Biết, má chỉ thêm buồn.

- Hay nhờ anh Phi chuyển?

Gợi ý của Hằng khiến Lan cũng bất ngờ. Chị nói:

- Ủ nhỉ! Sao không hỏi ý kiến anh Phi xem sao!

- Ủ, hay đấy!

Thật lạ, mỗi lần nghĩ đến Phi thì Lan lại có cảm giác như mình vẫn chưa hiểu gì anh ấy, cho dù Phi đối xử với chị rất tốt. Bỗng Hằng hỏi đột ngột:

- Mi với anh Phi yêu nhau nhau à?

Ngồi sau lưng Hằng, Lan đập mạnh vào vai bạn:

- Đồ quỷ! Tại sao lại nói vậy?

Hằng thần nhiên:

- Thôi, đừng giấu nữa. Hôm trước, tao có hỏi anh Phi về chuyện này. Anh ấy nói là muốn tỏ tình với mày nhưng... chưa có điều kiện.

- Điều kiện gì vậy?

Hằng cười phá lên:

- Thật tao cũng không ngờ. Anh Phi lẳng mạn lắm. Anh ấy nói là lúc nào có được bài thơ tình yêu đăng trên báo thì cho dù không tỏ tình thì mày cũng hiểu được tâm sự sâu kín của anh ấy!

Lan không rõ bạn nói thật hay đùa nhưng cũng hỏi tiếp:

- Anh Phi mà cũng biết làm thơ à?

Hằng đáp:

- Tao không rõ. Anh Phi chỉ nói, anh sẽ lấy bài thơ ấy làm giấy chứng nhận anh là con người tốt, làm giấy thông hành đưa anh đi vào cuộc sống mới...

Lan nghe mà cứ tưởng như trong mơ. Anh Phi là người thế nào mà lại có ước mơ ngộ nghĩnh như thế? Nghĩ vậy nhưng Lan vẫn gạt phắt:

- Thôi, chuyện ấy tính sau. Bây giờ, phải hỏi anh Phi coi có cách nào chuyển tiền cho Dũng không?

Hằng đạp xe bon bon. Trời Sài Gòn đầy những đám mây xanh. Những vòm cây rợp bóng mát bình yên.

Khi được hỏi ý kiến, lúc đầu Phi cũng cảm thấy khó. Nhưng rồi, anh chợt nghĩ đến một cách thật đơn giản mà kín đáo khiến Lan vui như Tết.

Lần đầu tiên sống ở nơi đất khách quê người, đêm hôm qua Lan mới có được giấc ngủ ngon. Chị không ngờ Phi lại có sáng kiến tuyệt vời đến thế. Đêm qua, chị mơ thấy mình về quê nhà với Dũng, được má ra đón, chao ơi vui thật là vui. Niềm vui này vẫn còn lắng đọng trong tâm hồn Lan cho đến tận những ngày sau.

Theo đúng kế hoạch, Phi đã đưa Lan đến tòa soạn báo Tuổi Xanh. Đến nơi, Lan hỏi người bảo vệ:

- Anh chỉ giùm nơi đóng tiền ủng hộ quỹ học bổng cho sinh viên nghèo ở đâu?

- Anh chị đi thẳng hành lang. Rẽ trái. Phòng thứ hai.

Lan lí nhí:

- Dạ, cảm ơn.

Người bảo vệ gật đầu:

- Không có chi.

Lan và Phi bước vô. Một cô gái lịch thiệp tiếp họ:

- Vâng, anh chị muốn giúp cho sinh viên nào?

Lan vui vẻ đáp:

- Nhờ chị chuyển giúp cho sinh viên Đặng Quang Dũng, năm thứ 2, trường đại học Y.

Cô gái nhận tiền, viết phiếu rồi hỏi:

- Xin lỗi, anh chị cho biết tên?

Phi đỡ lời:

- Đây là việc làm từ thiện. Chúng tôi muốn giấu tên để em Dũng khỏi băn khoăn, được không chị?

- Dạ được. Nhưng anh chị phải ký tên dưới biên lai này.

- Vâng.

Lan nói và ký tên mình dưới phiếu chuyển tiền. Lúc ấy chị thấy trái tim mình đập khỏe khoắn lạ thường. Một niềm vui đang choáng ngợp trong tâm hồn chị....

Mùa thu đến muộn

Chương 9

Từ ngày sống xa chị, Dũng có cảm tưởng như mình đã trưởng thành hơn. Anh nghĩ đến chuyện phải tự mình kiếm ra tiền để đóng học phí, để mua sách vở. Không thể mãi trông cậy vào má và những đồng tiền bản thủ của chị Lan. Nhưng kiếm tiền bằng cách nào? Đi dạy kèm như Hải à? Dũng đã đăng ký tìm việc nơi trung tâm giới thiệu việc làm nhưng người ta chưa báo tin gì cả. Trưa nay, ăn cơm xong, Dũng không ngủ trưa như mọi ngày mà anh rủ Lâm đạp xe xuống phố. Cả hai lang thang đi tìm việc làm.

Trời ngả dần về chiều. Dù đã mỏi nhừ chân nhưng Dũng và Lâm bỗng tỉnh như sáo khi thấy trước mặt mình là tấm bảng có ghi dòng chữ hấp dẫn: “Cần tuyển nhân viên tiếp thị. Điều kiện dễ dàng”. Hai chàng sinh viên dừng xe, bước vào. Tiếp họ là một người đàn ông trông đáng trí thức, đeo kính cận, nói năng từ tốn. Sau vài câu hỏi xã giao, ông ta nói:

- Sản phẩm dầu gội đầu, xà bông tắm của công ty chúng tôi nhập từ Pháp, Mỹ, Ý, Tây Ban Nha.. rất có uy tín trên thị trường.

Dũng cầm sản phẩm lên ngắm soi. Anh thấy quả thật như thế vì bao bì in lòe loẹt và nhất là những dòng chữ bằng tiếng Anh giới thiệu sản phẩm này được sản xuất theo công nghệ hiện đại nhất trên thế giới. Ông chủ nói tiếp:

- Không những thế, công ty cũng điều hành nhân viên theo phương thức Âu

Tây, nghĩa là không trả lương hàng tháng...

Lâm kêu lên:

- Không trả lương?

Ông ta cười giòn tan:

- Hề hề... Ai mới nhận việc nơi đây cũng đều nói như cậu cả. Nhưng không sao. Chỉ tại cậu chưa rõ đấy thôi. Này nhé...

Dũng và Lâm tròn xoe mắt và lắng nghe ông ta nói trầm tĩnh, nhỏ nhẹ như rót mật vào tai:

- Không trả lương mà các cậu vẫn sống ngon lành, nghĩa là “ăn” theo sản phẩm. Cứ mỗi sản phẩm bán được thì các cậu được hưởng 30% trên tổng số tiền đó.

Dũng nhắm tính và nói luôn:

- Chẳng hạn, chai dầu gội đầu này giá 30.000 đồng thì chúng tôi được hưởng 9.000 đồng!

Ông ta khịt mũi:

- Cậu tính toán rất đúng. Rất giỏi. Nhưng đó mới là chuyện nhỏ. Nghe này nhé! Chuyện lớn là công ty chúng tôi trong đợt này có chương trình khuyến mãi cho người tiêu dùng. Hễ họ trúng thì các cậu cũng được hưởng phần trăm trên tổng số tiền đó. Yên tâm chưa?

Dũng và Lâm thấy mình may mắn quá. Chỉ tốn công sức đi giới thiệu và bán sản phẩm mà thu được số tiền không phải là nhỏ. Nếu mình bán nhiều thì tiền nhiều. Thôi thì, dành một ít thời gian cũng không sao?

Ông ta cắt ngang suy nghĩ của hai cậu sinh viên:

- Đồng ý chưa? Ngày mai đến nhận việc nhé! Chỉ cần hai cậu để lại chứng minh nhân dân hoặc thẻ sinh viên cho chúng tôi là được.

Dũng và Lâm chọn ngày thứ bảy, được nghỉ học để thực hiện một công việc lạ lẫm đầu tiên trong đời. Cả hai khệ nệ chất sản phẩm lên xe đạp và đi vào

trong các khu lao động. Họ tin rằng nhờ có chương trình khuyến mãi mua xà bông, dầu gội đầu mà trúng đồng hồ treo tường, đồng hồ đeo tay thậm chí còn có thể trúng chuyến đi du lịch ở Thái Lan, Singapore.. thì ai cũng thích. Hàng sẽ bán đắt như tôm tươi!

Trong ngày đầu tiên, cả hai gõ cửa mời bà cụ da nhăn nheo mua sản phẩm này. Trông bà cụ tựa tựa như má mình nên Dũng nói năng đầy tình cảm và dần dần thuyết phục được bà cụ. Ô hay! Trông bà cụ hom hem, mắt mũi kèm nhèm thế mà lại hên. Ngay sau khi xé bao bì bên ngoài ra thì đã thấy phiếu trúng thưởng. Ngay cả Dũng và Lâm cũng giật thót tim khi đọc trong phiếu thấy ghi phiếu này là dành cho người may mắn một chuyến đi du lịch Thái Lan! Dũng reo lên như chính mình vừa trúng số độc đắc:

- A! Cụ trúng rồi! Trúng rồi!

Bà cụ lẩm cẩm hỏi lại:

- Trúng cái gì vậy cậu?

Sau khi nghe giải thích, bà cụ sung sướng đến chảy nước mắt. Cụ không ngờ mình lại may mắn đến thế. Chờ cho cụ lắng cơn xúc động thì Lâm mới nói:

- Thưa cụ, theo quy định của công ty thì người trúng thưởng ngoài việc mua sản phẩm này còn phải đóng thêm 180.000 đồng để công ty làm thủ tục du lịch. Ngoài ra không phải mất thêm một khoản tiền nào cả.

Thấy bà cụ chần chừ, Dũng nói thêm:

- Công ty của chúng con có cả địa chỉ, số điện thoại đây. Xin cụ an tâm.

Ngày mai cụ theo địa chỉ này đến làm thủ tục, nếu cụ không thích đi xa thì dành cho con cháu của cụ cũng được!

Lâm cũng nói:

- Tiền đi du lịch cả bạc triệu, công ty đài thọ cho cụ suốt một tuần lễ “ăn chơi nhảy múa” ở nước ngoài thì vài trăm ngàn của cụ thấm vào đâu!

Bà cụ nghe nói cũng bùi tai bèn vào trong nhà lấy đủ số tiền trao cho Dũng

và Lâm. Đã thế, trước lúc cả hai đứng dậy để đi bán tiếp, cụ còn đem cả nải chuối thơm phức ra mời. Dũng và Lâm tự cho mình may mắn, ngay trong ngày đầu tiên làm nhân viên tiếp thị đã thuận buồm xuôi gió...

Suốt một ngày ròn rã, hai chàng sinh viên đã bán được khá nhiều sản phẩm. Điều mà họ vui mừng nhất là bất cứ ai mua hàng cũng trúng thưởng, có người trúng phiếu nhận đồng hồ, có người trúng phiếu đi du lịch... Họ gật gù tự hào vì mình đã đem lại niềm vui cho kẻ khác.

Chiều xuống, Dũng và Lâm đem tiền và sản phẩm về nộp lại cho công ty. Tại đây, họ được trích nhận 30% trên tổng số tiền đã thu vào. Dũng và Lâm thầm cảm ơn cuộc đời đã cho mình có cơ hội tìm ra tiền một cách dễ dàng. Trên đường về ký túc xá, Lâm nói:

- Nè Dũng! Tao thấy trúng cũng dễ quá! Sao mình không mua lấy chính sản phẩm của mình, may ra có cơ hội may mắn như những người khác?

Dũng đáp:

- Nhưng mua xà bông với dầu gội đầu làm gì? Để dành tiền mua sách vở vẫn tốt hơn Lâm à. Đừng có tham, lỗ trật thì phí tiền.

Lâm xuôi xị:

- Ủ! Mà nói nghe cũng có lý!

Đêm đó, đôi bạn ngủ thật ngon, chỉ mong trời mau sáng.

Trời sáng.

Họ lại nhanh chóng có mặt tại công ty để nhận sản phẩm như ngày hôm qua. Lần này, họ tiếp tục đi sâu vào trong xóm lao động. Cuối hẻm là ngôi nhà khang trang. Có một người đàn ông bước ra với một vết sẹo chạy ngang qua mặt trông khá dữ dằn. Dũng ngơ ngợ đã thoáng thấy người này ở đâu đó nhưng anh không thể nghĩ ra. Ôi! Trên đời này biết bao gương mặt hao hao giống nhau cơ mà.

Người đó chính là Phi.

Đợi cho Dũng và Lâm “giờ chiều” mời mọc, Phi nói:

- Bán xà bông và dầu gội đầu, có đúng không?

Tưởng Phi trông chờ để mua hàng, Lâm liền thoắt giới thiệu sản phẩm và không quên thông một câu rất hấp dẫn:

- Nếu anh mua thì có cơ hội trúng thưởng nữa đó!

Phi nhếch miệng:

- Thế à? Vậy hai em là sinh viên trường nào mà phải đi làm thêm như thế này?

Cả hai thành thật kể lại hoàn cảnh của mình. Phi có linh cảm Dũng là em của Lan, nhất là nghe giọng nói Quảng Nam quen thuộc nhưng anh không dám hỏi lại cận kề hơn. Nhìn gương mặt ngây ngô, trong sáng của họ, Phi bỗng thấy thương cảm. Suy nghĩ một lúc anh nói dứt khoát:

- Anh phải gọi công an lại để bắt hai em về tội lừa đảo!

Tội lừa đảo? Cả hai hoảng hốt suýt kêu lên. Mình đi bán hàng hàng hoàng cho công ty có địa chỉ, điện thoại hẳn hoi, tiền trao cháo múc mà nói là lừa đảo à? Vô lý! Dũng và Lâm định gân cổ lên cãi thì Phi đã nhẹ nhàng:

- Xà bông này, dầu gội đầu này ngoài chợ chỉ bán không đến 10 ngàn đồng mà hai em lại bán đến 30 ngàn đồng. Vậy không lừa đảo thì là gì?

Lâm cãi:

- Anh đã nhầm. Đây là sản phẩm nhập từ nước ngoài chứ không phải hàng sản xuất trong nước.

Phi cười ruồi:

- Vậy à? Lấy gì làm bằng chứng? Nhưng thôi anh không tranh luận. Anh chỉ nói, nếu các em không tin thì tháo hết bao bì ra, xem có cục xà bông nào, chai dầu gội đầu nào mà không có phiếu trúng thưởng không?

Cả hai kinh ngạc trước lời nói quả quyết như đinh đóng cột. Không đợi cho cả hai trả lời, Phi xé toạc một chai dầu thì quả nhiên có phiếu trúng. Dũng và

Lâm ngó người ra. Họ thận trọng kiểm tra lại từng sản phẩm thì quả đúng như lời Phi nói. Dũng vẫn không thể nào tin vào mắt mình:

- Ai cũng trúng thưởng, thế thì làm sao công ty đủ tiền mà trả cho khách hàng?

Phi phá lên cười:

- Đó là công ty ma. Địa chỉ, số điện thoại ghi trên chai dầu, cục xà bông này đều là giả. Không tin, mấy em cứ kiểm tra lại xem!

Dũng và Lâm toát mồ hôi. Không ngờ, vì cả tin mà họ đã tiếp tay cho một trò lừa đảo tinh vi. Không khéo có ngày sẽ bị công an tóm cổ thôi. Họ run như cầy sấy. Thấy tội nghiệp, Phi nói:

- Thôi! Hai em đem trả sản phẩm này lại cho công ty và từ đây, đừng có đại đột nữa nhé. Tất cả đều chưa muộn đâu.

Cả hai riu rít cảm ơn Phi đã dạy cho họ một bài học quý giá. Khi cả hai quay xe ra thì bất chợt Phi gọi Dũng và nói nửa đùa nửa thật:

- Em cố gắng học cho giỏi. Anh tin rằng sẽ có người giúp đỡ em ăn học!

Quý nhân phù trợ là may mắn lắm đó em.

Dũng và Lâm dù đang âu lo nhưng cũng phì cười. Chẳng lẽ anh ta là thầy bói chăng?

Về đến công ty, cả hai không tiết lộ với ông chủ chuyện đã gặp sáng nay. Họ trả đầy đủ sản phẩm và xin rút lại thẻ sinh viên vì đã đến ngày thi nên không thể làm nhân viên tiếp thị được nữa. Ông chủ có vẻ tiếc rẻ, cố thuyết phục nhưng cả hai đều cương quyết từ chối...

* * *

Ngày tháng chậm rãi trôi qua. Đôi lúc, nhớ lại lời “phán” của người đàn ông có vết sẹo trên mặt, Dũng lại cười thầm. Không rõ căn cứ vào đâu anh ta lại nói mình sẽ có người giúp đỡ? Trưa nay, Dũng đang nằm khoèo trong ký túc xá thì có tiếng gọi của Hải và Lâm:

- Ê, Dũng! Mi trúng mảnh lớn rồi!

Dũng ngạc nhiên:

- Mảnh chi?

Hải lấy trong túi phiếu chuyển tiền, giơ trước mặt Dũng:

- Báo Tuổi Xanh mời mi đến toà soạn lãnh tiền. Mi bí mật viết bài cho báo phải không?

Dũng xua tay:

- Mình có biết viết báo bao giờ đâu? Chắc họ nhầm. Bao nhiêu người có tên họ trùng với mình?

Lâm nói:

- Không biết. Nhưng trong phiếu ghi tên, địa chỉ thì đúng là mi. Lộc trời cho, cứ nhận ngay.

Dũng lúng túng xem phiếu. Hải thúc giục:

- Thôi, xem làm chi nữa. Đến thẳng toà báo hỏi xem, có gì lãnh luôn cho tiện. Mà dù có lãnh nhầm, sau mang đến trả cũng chẳng sao. Hề... hề...

Cũng khoái chí với ý nghĩ của bạn, Dũng đồng ý. Cả ba cùng nhau đến toà soạn. Dũng trình thẻ sinh viên. Cô phát tiền kiểm tra rồi đưa tiền cho Dũng.

Dũng tần ngần hỏi:

- Chị có thể cho biết ai đã gởi tiền được không?

- Chúng tôi là bộ phận trung gian, chỉ biết chuyển tiền. Trong thành phố, có nhiều sinh viên cũng được nhận tiền như anh. Thường do một người hảo tâm hay một ân nhân của anh gởi.

Dũng vò tai bứt tóc:

- Ly kỳ thiệt. Nhận tiền mà không biết ai gởi? Có nên nhận không?

Người phát tiền mỉm cười:

- Không sao, anh cứ nhận. Những ân nhân thường hay muốn giấu mình.

Điều đó nhiều khi có tác dụng lớn, giúp cho sinh viên có nguồn động viên

tin thần âm thầm, cố gắng học tập, rèn luyện tốt hơn.

Dũng xuôi xị:

- Dạ, cảm ơn chị!

Ra khỏi tòa soạn, trong khi các bạn vui như Tết thì Dũng vẫn chưa hết băn khoăn. Anh không hiểu vì sao có một người hảo tâm nào đó lại quan tâm đến hoàn cảnh của mình? Trên đường về ký túc xá, Dũng xăng xái bước vào nhà sách. Anh mua nhiều sách về ngành y. Khi tính tiền, cô bán hàng nhìn Dũng dè dặt:

- 108 ngàn.

Dũng hiên ngang đáp:

- Không sao!

- Đạo này sách hơi đắt. Những sách chuyên ngành y ít người mua lắm.

Dũng nói:

- Nhưng sinh viên tụi em cần kiến thức, đắt mấy cũng phải mua. Chứ sau này về quê, khó kiếm lắm.

Cô bán hàng nhìn Dũng gật đầu:

- Chắc gia đình khá giả nên mới đủ sức theo học ngành y?

Không giấu được niềm vui, Dũng đáp:

- Không, nhà em nghèo nhưng em may mắn có người bảo trợ.

Cô bán hàng nhìn Dũng bằng đôi mắt thiện cảm:

- Thế thì hạnh phúc quá. Cố gắng học giỏi lên.

- Dạ, cảm ơn lời khuyên của chị.

Dũng thông dong bước ra cửa hàng sách và anh huýt sáo vui vẻ. Ngược mặt nhìn lên trời xanh, Dũng thấy vòm trời xanh hơn mọi ngày. Anh không ngớt phân vân tự hỏi: Ai đã giúp đỡ cho mình như thế này? Quả là cứ như chuyện cổ tích.

Trong những ngày này, Phi thường lui tới nhà hàng Hoa Sứ để gặp Lan.

Trong căn phòng lờ mờ ánh sáng, lần đầu tiên, Lan nghe Phi bộc bạch về cuộc đời của anh. Nghe xong, Lan ôm mặt nước nở:

- Anh Phi! Vậy mà lâu nay, em cứ tưởng...

Phi buồn bã:

- Từ ngày gặp em, trong tâm thức anh luôn nhớ đến người em gái đã qua đời. Em của anh cũng tên Lan, cũng hồn nhiên, trong sáng như em giữa cuộc đời nhiều chuyện nhố nhăng này. Anh xem Lan như em gái của anh. Anh thấy mình không thể tiếp tục hành động thô bỉ như đã từng làm. Sống mà không dám hiên ngang ngẩng mặt nhìn mọi người, lúc nào cũng cúi gằm mặt xuống đất vì mặc cảm thì khó sống lắm.

Lan hỏi dò:

- Sao anh không về quê sinh sống có hơn không?

Phi lắc đầu:

- Về quê à? Nhưng anh phải là người lương thiện, người tốt thì mới có thể nhìn bà con lối xóm mà không mắc cỡ...

Lan bùi ngùi:

- Má anh biết chuyện này chắc vui lắm!

Phi trầm ngâm:

- Chính vì nhớ đến má mà anh mới quyết định như thế. Nhưng khổ nỗi, ai tin anh sẽ thành người tốt? Vì thế anh mới có một ao ước, bao giờ anh có được bài thơ in trên báo thì đó cũng là ngày anh “rửa tay gác kiếm”.

Lan lè lưỡi:

- “Rửa tay gác kiếm”! Anh nói gì mà nghe ghê quá!

Phi gật đầu:

- Không, anh nói thật đấy! Đây cũng là ngày cuối cùng em làm ở quán này, ngày mai em nghỉ đi thôi. Mọi chuyện để anh thu xếp với anh Long chủ quán. Anh đã tìm việc làm khác cho em, không phải bán bìa nơi này nữa.

Rồi như sực nhớ ra điều gì rất quan trọng, Phi nói lớn:

- À! Anh mới làm bài thơ. Em đọc thử xem.

Lan reo lên:

- Thật à?

Phi nhẹ nhàng lấy trong túi áo bài thơ đưa cho Lan. Nhưng rồi nghĩ sao đó, Phi lại nói:

- Thôi, để khi nào in trên báo thì em đọc luôn...

Cắt ngang tiếng nói của Phi là tiếng chạm ly nghe chát tai từ phòng bên cạnh vọng sang:

- Một trăm phần trăm!

Tiếng cười nói náo động ấy đã khiến Phi và Lan giật mình. Cả hai cùng im lặng. Họ biết có một nhóm văn nghệ sĩ trẻ đang uống bia. Chắc những người này đã uống nhiều rồi, lon vút đầy dưới đất nên câu chuyện mới náo nhiệt đến thế. Họ nghe một người nói oang oang:

- Tôi xin đọc cho các bạn nghe một bài thơ của Xuân Diệu mà tôi tâm đắc. Là một nhạc sĩ nhưng tôi rất yêu thơ. Tôi sẽ phổ nhạc bài này. Nào, nghe nhé!

Có tiếng reo hò náo nhiệt:

- Đọc đi! Đọc to lên!

Bất chấp những tiếng gào lên, chàng nhạc sĩ hăng giọng đọc to:

Dâng bài vọng cổ giữa mưa đêm

“Con sáo sang sông” chứa vạn niềm

Tất cả nhớ thương về cặp bến

Hồn anh say đắm giữa vời em...

Dâng điệu “Trường tương tư” nhạc Nam

“Văn Thiên Tường” ấy, khúc ai làm

Mưa đang lác đác lưng chừng ngót

Nhạc tỏa trong phòng ánh sương lam!

Ngồi bên này, Phi lắng nghe như uống lấy từng chữ. Khi bài thơ vừa dứt, anh còn nghe rõ cả tiếng vỗ đùi đen đét:

- Hay! Tuyệt diệu. Ví nhạc như ánh sương trong phòng đúng là độc nhất vô nhị! Đô! Đô! Trăm phần trăm! Xin chúc mừng thơ và nhạc đồng điệu!

Có tiếng nói lớn:

- Trong thơ có nhạc. Trong nhạc có thơ! Nào, nâng ly, các chiến hữu.

Mọi người đứng dậy, tiếng ly chạm nhau nghe lanh canh. Họ uống như.. rỗng leo, thật khí thế. Phi và Lan lắng nghe, cũng lây niềm vui.

Lát sau, có giọng một người khác ồm ồm:

- Các ông có cái cảm giác được chở người yêu sau xe chưa?

Có tiếng trả lời:

- Chuyện thường. Tôi ngày nào mà chẳng phải chở người yêu đi làm. Có lẽ mình sắp biến thành xe ôm.

Vẫn giọng ồm ồm:

- Ô, không. Đó là chuyện bình thường của tất cả mọi người, Nhưng giác quan thi sĩ lúc đó thì phải căng ra, nghe được giọng người thương tâm sự mới hay. Tôi xin đọc bài thơ cũng của Xuân Diệu thì các ông sẽ thấy nó độc đáo thế nào. Nghe đây:

- Em ngồi ríu rít ở sau xe

Có tiếng của ai đó “bình”:

- Dở hơi! Em ngồi ríu rít thì té bỏ chừng chớ còn gì!

Có tiếng phản bác:

- Thế mới là thơ. Thơ không cần hiểu, chỉ cần cảm thụ.

- Thôi, đọc tiếp đi. Cãi nhau sau.

Mọi người đều giữ im lặng. Giọng đọc thơ vang lên:

- Em ngồi ríu rít ở sau xe

Em nói lòng anh mãi lắng nghe.

Nhịp thơ đang đi ngon trớn, bỗng có ai la toáng lên:

- Chú ý! Tai nạn giao thông!

Bất chấp, những lời bình phẩm ồn ào, giọng đọc thơ vẫn vang lên:

... Thỉnh thoảng tiếng cười em lại điểm

Đời vui khi được có em kề.

Gió thổi nhiều khi giọng nói bay

Chẳng cần nghĩa chữ vẫn nghe hay

Sau xe những tiếng em phơ phất

Cởi hết ưu phiền gửi gió mây...

Khi lời thơ vừa dứt, có người không kìm được xúc động:

- Hay quá! Tặng cho tôi ngay bài thơ ấy để tôi đọc cho bà xã nghe chơi!

Còn người khác, chắc là họa sĩ nên nói:

- Tôi sẽ vẽ một bức tranh theo chủ đề bài thơ này. Tình tứ quá. Hai người giữa phố đông mà hạnh phúc xiết bao!

Có người lại nói đùa:

- Còn tôi sẽ báo cảnh sát thổi phạt 200 ngàn vì tội không lo quan sát khi lái xe, cứ tâm tình với người yêu!

- Vậy mới là thơ chứ!

Phi và Lan cùng cười. Bỗng Phi đứng dậy. Anh nheo mắt nhìn sang phòng bên cạnh qua một khe hở, thấy một người có râu quai nón, đeo túi vải đang xua tay:

- Bài thơ đó viên mãn quá! Thơ viên mãn thì thiên hạ chóng quên. Còn thơ tôi là thơ của thời kỳ... tiền viên mãn! Tôi xin đọc một bài khác dường như cũng của Xuân Diệu mà hay hơn, đời hơn.

Người ngồi đối diện cao hứng:

- Này nhà thơ! Làm một ly cho bốc rồi đọc!

Mọi người lại cùng nâng ly. Anh chàng nhà thơ ngửa cổ nốc cạn rồi cất giọng:

Anh có nhà có cửa

Nhưng không vợ không con

Sợ cái bếp không lửa

Sợ cái cửa không đèn

Những đêm đi xa về

Tận xa nhìn cửa đóng

Không ánh sáng đón mình

Chẳng có ai trông ngóng.

Những vần thơ nói đúng tâm trạng của Phi. Anh thật xúc động. Anh có cảm tưởng như bài thơ ấy, tác giả đã viết riêng để tặng cho anh. Anh rom rớm nước mắt như đứa trẻ nghe được lời dỗ dành:

Từ khi em đến anh

Cửa sổ ánh đèn xanh

Xa xa anh thấy sáng

Trong đêm khung cửa lành

Phi sực nhớ đến ngôi nhà trọ của Lan mà nhiều lần anh đã đến và thưởng thức những món ăn ngon dù không phải là cao lương mỹ vị, nhưng ấm áp tình người. Một hạnh phúc mà đã từ lâu Phi hằng mơ ước... Vần thơ lại đưa Phi vào cõi mơ:

Ôi! Cái khung cửa sô?

Em thường đứng nhìn ra

Em là sao của cửa

Em là hồn của nhà.

Thấy Phi đứng lắng nghe chăm chú với gương mặt ngây ngô như trẻ thơ, Lan nhẹ nhàng bước đến. Lần đầu tiên, Phi đưa bàn tay của mình cầm lấy

bàn tay của Lan, chị để yên dù ban đầu chị giật bắn cả người. Phi nói nhỏ như đang mơ:

- Thơ hay quá em ạ! Chưa bao giờ anh có cảm giác hạnh phúc như lúc này. Thơ ấy là nỗi niềm, tâm tình của anh, là vòm cây với tiếng chim ban mai, là mái nhà ấm với gương mặt hiền lành của Lan.

Giọng thơ tiếp tục vang lên ảm áp:

Ôi cái khung cửa sô?

Của kiếp anh, đời anh

Tay em không đến mơ?

Thôi còn gì tươi xanh...

Nhiều tiếng vỗ tay nổi lên. Phi cũng vỗ tay theo. Sau đó, anh ôm thùng bia của mình bước ra khỏi phòng. Sang đến phòng của các văn nghệ sĩ đang hào hứng đọc thơ, anh chủ động đẩy cửa bước vào và đặt thùng bia lên bàn:

- Thưa các anh, em là Phi. Em rất sung sướng khi được nghe các anh đọc thơ. Tâm hồn em, nỗi niềm em được cởi mở. Em rất xúc động. Đời em cũng cơ cực lắm. Em xin tạ ơn những người lên tiếng giùm nỗi lòng của em, những con người bé nhỏ trong xã hội...

Cả đám nghệ sĩ vui vẻ đón Phi. Một người nói:

- Anh nói cứ như thơ ấy. Có khi còn hơn cả thơ!

Được lời như cởi tấm lòng. Phi mạnh dạn:

- Dạ, nhiều lúc có tâm sự, em cũng muốn làm thơ nhưng không biết nên viết thế nào.

Một người độ lượng bảo:

- Anh cứ viết đi. Viết đúng những ý nghĩ của mình rồi đưa đây, tôi in.

Phi tưởng mình nghe nhầm, anh lấp bắp:

- Anh làm ở đâu?

- Tôi là Thi, biên tập viên báo Tuổi Xanh.

Phi sung sướng:

- Em có sẵn bài thơ đây, em gửi anh. Trăm sự nhờ anh...

Biên tập viên Thi không đọc qua mà cất vào trong túi, rồi rút ra tấm cặp:

- Tôi sẽ đọc sau, nếu thơ hay thì sẽ cho đăng ngay. Địa chỉ tôi đây. Nào, uống đi!

Phi sung sướng đến nghẹn lời.

Ngồi sa đà trong quán bia, thời gian trôi qua rất nhanh. Phi không biết lúc mình đang hào hứng với những vần thơ thấm đẫm tình người thì bọn đàn em đã tụ tập lại và bàn tán sôi nổi về anh. Đưa tay xoa bên má đã bị Phi bộp tai vì tội gọi Phi là “đại ca”, Phong hần học:

- Ông Phi dạo này đã thay đổi tâm tính, không còn xứng mặt thủ lĩnh của bọn mình nữa. Đúng không Trường?

Tên Trường nhún vai:

- Đúng! Ông Phi đã xao nhãng công việc. Do đó, kỷ luật ở đây phải được sắp xếp lại.

Cả bọn nhao nhao:

- Lật đổ ông Phi à?

Phong đứng dậy:

- Đúng! Không thể sống như rắn không đầu được. Tao nghĩ đã đến lúc phải để thằng Trường thay thế ông Phi! Đứa nào không đồng ý?

Tất cả im re. Không khí nặng nề. Bỗng có tiếng quát:

- Tao vẫn theo ông Phi. Chúng mày là đồ vô ơn phản chủ. Ai tạo dựng được cơ ngơi này?

Người vừa nói là Hiền, một gã đàn em có gương mặt bặm trợn, hai tay xăm chằng chịt. Lập tức, Trường như con thú dữ lao xuống phía Hiền. Cả hai quyết một phen sống mái. Hiền không chống đỡ nổi trận đòn khi cả bọn cùng bầu vào xâu xé. Hiền ngất đi và bị đồng bọn bịt miệng, trói lại. Trường

hùng hổ:

- Mọi việc đã xong. Ngay trong đêm nay, bọn mày không đứa nào được ở trong nhà này. Mọi việc còn lại để tao với thằng Phong tính tiếp. Đứa nào phản phé báo tin cho ông Phi thì tao cắt lưỡi. Nhớ chưa?

Lúc Phi đưa Lan về nhà thì đêm đã khuya. Lan ngược mặt nhìn lên vòm trời. Những ngôi sao lấp lăm. Đêm bình yên. Trong men say ngất ngưỡng, Phi nghĩ đến ngày xin cưới Lan. Anh sẽ mở cho Lan một kios bán vải ngoài chợ để kiếm sống qua ngày, còn anh quyết định sẽ hoàn lương. Sống mà cứ nơm nớp vào tù thì đâu có khó, sống làm người lương thiện mới là khó. Đang sung nghĩ mông lung, xe Phi vừa đến đoạn đường vắng thì đột ngột hứng lấy một cục đá lớn ném thẳng vào mặt. Bằng phản xạ tự nhiên, Phi nhanh chóng lạng xe né tránh. Chiếc xe thắng gấp, quay bánh và ném Phi ngã sóng xoài xuống đất. Anh kịp nhận ra bọn thằng Phong, Trường cùng đàn em xông ra tấn công. Phi nhanh chóng tìm cách đánh trả nhưng men bia không cho anh làm chủ được hành động của mình. Bọn Trường, Phong vẫn tấn công tới tấp. Phi bị trọng thương. Trong lúc Phi chống đỡ đòn thù thì Lan kêu cứu:

- Cướp! Cướp!

Ngay lúc đó, một cây gậy từ phía sau phang thẳng vào đầu Lan. Chị ngã quy xuống. May mắn sao, vừa lúc đó xe của cảnh sát cơ động đến. Các chiến sĩ nhảy xuống, bắt được hai tên. Bọn còn lại túa chạy mỗi đứa một ngã. Phi và Lan nhanh chóng được mọi người chuyển tới bệnh viện.

Đêm vẫn yên ắng.

Mùa thu đến muộn

Chương 10

Trong những ngày này, Dũng sống trong tâm trạng bồn chồn không yên. Dũng cảm thấy nhớ chị Lan. Đã lâu mình không đến thăm chị. Mình đối xử với chị như thế có nghiêm khắc quá không? Hơn nữa, Dũng cũng không còn nhận được tiền của ân nhân gửi đều đặn mỗi tháng như trước. Anh cứ áy náy có thể ân nhân ấy trong công việc làm ăn có gì trục trặc chẳng? Nhất là không biết người đó là ai để sau này mình còn phải tạ Ôn...

Tan trường, Dũng không về ký túc xá ngay mà đến nơi trọ cũ nhưng nhà khóa cửa. Lá rụng đầy sân. Người chủ nhà chạy ra vồn vã:

- Cậu Dũng đó hả? Cậu phát tài phát lộc ở đâu mà không ghé thăm xóm nghèo này?â

Dũng cười:

- Thế chị Lan đâu mà đề sân đầy lá rụng như thế này hả bác?

Bà chủ nhà ngạc nhiên:

- Ủa! Thế cậu chưa biết gì à?

Dung giật mình:

- Chuyện gì vậy hả bác?

Bà chủ nhà trách:

- Trời đất, cô Lan bị thương, nằm bệnh viện đã gần hai tháng rồi. Cậu không biết thật à? Vào thăm ngay đi!

Dũng bủn rủn cả tay chân, chỉ kịp nói:

- Dạ, cảm ơn bác!

Rồi anh phóng xe đi ngay. Nhưng được một đoạn, xe hết hơi. Túi không còn một xu, Dũng lo lắng. Anh chợt nhớ đến báo Tuổi Xanh. Đã hai tháng nay, Dũng chưa nhận được tiền, có thể ân nhân không còn gửi nữa nhưng cũng có thể tòa soạn quên chẳng? Ủ! Biết đâu tòa soạn quên thì sao? Dũng xuống xe dắt bộ đi chậm rãi với hy vọng mong manh. Trời nắng chói chang.

Tại báo Tuổi Xanh, người phát tiền là một cô gái khác. Dũng ngập ngừng:

- Chị Oi, có thể cho em nhận ít tiền để em vào bệnh viện thăm chị em được không?

Cô gái ngừng đọc báo, ngược mặt hiền hậu nhìn Dũng:

- Tiền gì nhỉ?

Dũng đưa thẻ sinh viên ra và nói:

- Em là Đặng Quang Dũng, được một ân nhân giấu tên gửi cho tiền học, nhận vào ngày 15 mỗi tháng.

Cô gái phát tiền lấy sổ ra xem rồi nói:

- Hai tháng nay, ân nhân của bạn không còn gửi tiền cho bạn nữa.

Dũng ngạc nhiên:

- Sao vậy chị?

- Tôi không rõ bạn ạ! Chỉ biết đã hai tháng này không có ai gửi tiền cho bạn nữa.

Dũng thất vọng:

- Vậy chị có thể cho em biết địa chỉ người gửi tiền cho em được không?

Cô phát tiền nói đùa:

- Bạn tính đến tận nơi để xin tiền à?

Dù biết cô gái trêu mình, nhưng Dũng cũng nghiêm nét mặt:

- Không! Tôi tính đến đó để cảm ơn.

Cô gái lục túi hồ sơ, rồi đưa cho Dũng tờ giấy:

- Địa chỉ không có. Chỉ có tên người gửi ký dưới đây thôi.

Dũng run rẩy cầm lấy xem. Nhìn chữ ký ở dưới, Dũng bàng hoàng kêu lên:

- Trời! Chị Lan!

Xung quanh như chao đảo.

Dũng ứa nước mắt. Dũng không ngờ chị mình đi bán bia ở nhà hàng cũng là để có tiền giúp cho mình đóng học phí...

Về đến ký túc xá, ăn qua loa miếng cơm, Dũng rủ Lâm, Hải vào bệnh viện thăm chị. Đang chuẩn bị đi thì Dũng nghe cán bộ quản lý sinh viên báo là có điện thoại. Ai mà gọi mình lúc này? Dũng nhanh chân chạy xuống văn phòng nghe điện thoại. Dũng cầm ống nghe. Đắng kia là giọng nói âm áp quen thuộc má:

- Dũng đó hả con?

Dũng kìm xúc động:

- Dạ, con đây má ơi! Má có khỏe không?

- Má khỏe con à. Sao dạo này con với Lan ít biên thư về cho má vậy?

Dũng không dám nói chị Lan bị tai nạn nằm bệnh viện, nói trớ qua chuyện khác:

- Chúng con bận lắm má à! Còn má, sức khỏe như thế nào rồi?

- Má khỏe rồi. Công việc cũng tạm ổn. Má tính vào Sài Gòn thăm các con, tiện thể khám bệnh tổng quát luôn. Nghe nói Sài Gòn thay đổi nhiều lắm phải không?

- Dạ, khi nào má vô, con ra ga Hòa Hưng đón.

- Cứ biết vậy. Khi nào vô Sài Gòn thì má điện sau, nghe không?

Dũng bỏ ống nghe xuống. Anh nghĩ sẽ dẫn má đi chơi Thảo Cầm Viên, Đầm Sen mới được...

Trong lòng Dũng buồn vui lẫn lộn, vừa mừng sẽ được đón má nhưng vừa buồn chuyện chị Lan gặp tai nạn.

Gặp nhau tại bệnh viện, hai chị em nhìn nhau mừng mừng tủi tủi. Thấy chị gầy gò, Dũng muốn chạy tới ôm chầm lấy chị, nhưng không hiểu sao anh chỉ có thể đứng yên. Lan thở một nhọc:

- Dững à! Đây là anh Phi, bạn rất thân của chị!

Dững và Lâm ngớ người. A! Người đã dạy cho mình một bài học quý báu đây mà! Cả hai cùng nhìn Phi bằng cặp mắt thân thiện. Phi cũng gật đầu, ra dấu chào lại. Thấy em đến thăm mình trong hoàn cảnh trở trêu này, Lan òa khóc:

- Đừng giận chị nữa nghe Dững. Anh Phi cũng khuyên chị bỏ nghề bán bia ở nhà hàng. Lành bệnh, chị sẽ tìm công việc khác!

Dững nhìn các bạn, yên lặng. Lúc đó, từ ngoài cửa phòng, Hằng bước vào. Không kịp chào mọi người, Hằng rút từ trong xách ra tờ báo, giơ lên:

- Xin thông báo cho mọi người một tin mừng. Anh Phi thành nhà thơ rồi nghen. Số báo này có đăng bài thơ anh Phi tặng Lan. Rất tình cảm.

Phi bật dậy, kêu lên:

- Đâu? Đâu? Đưa tôi xem!

Phi cầm tờ báo nhìn mãi vào bài thơ của mình, nhất là dưới tựa bài thơ có ghi thêm hai chữ “Tặng Lan”. Mùi mực thơm trên tờ báo mới đã tạo cho anh một niềm vui khó tả. Hằng nói:

- Anh Phi, đưa tờ báo cho em để em đọc cho mọi người cùng nghe.

Cầm lấy tờ báo, Hằng đọc bằng giọng đọc ấm áp, nghe âm vang:

Anh đến nơi này, hạnh phúc được gặp em
Nhưng anh bỗng không muốn
thấy em ở nơi đó nữa.
Những bông hoa tuổi hai mươi
sao không thể nở?
Anh sẽ đưa em đến một nơi thật xa
Nơi ấy chúng mình sẽ gầy dựng một ngôi nhà
Bằng chính đôi tay của chúng mình
Đôi tay cần lao sẽ trồng hoa trước cửa
Nuôi chim bồ câu trên mái nhà
Và trên đầu chúng ta là
bầu trời xanh, rất xanh
Đứa con chúng ta chơi đùa trước cửa
Dưới bóng hoàng lan
Anh nằm nhìn vòm cây
xao động lẫn tẩn sóng lá
Cái màu xanh ấy là em rủ xuống
hồn anh sự yên bình
Bình yên bình yên bình yên mãi mãi
Hoàng lan hoàng lan hoàng lan của anh...

Mọi người lặng yên trong xúc động. Từ khước mắt Phi lẫn xuống dòng nước
mắt sung sướng...

Dững ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ bệnh viện. Anh thấy nắng tơ vàng trên vòm cây xanh. Trời đang chuyển gió. Sắp vào thu rồi. Mùa thu năm nay hình như đến muộn. Dững gật gù nghĩ vậy...

HẾT

Sưu tầm: mssthuan
Nguồn: Maybonphuong
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 15 tháng 10 năm 2006